

ดาวดึงษาร

ព័ត៌មាន នាមិត្តសក

■ ฉบับទี่ ៤ ថ្ងៃ ៨ ឧប្បត្តិរៀងម៉ឺនកម្ពុជា ២៥៤០

មរណីកន្លែកទេសន័យ

ផលិភវិករុតិត្រូវការណ៍

នររម្យម្យាដី

ดาวดึงษ์สาร

ฉบับที่ ๘ ปีที่ ๔ เดือนกรกฎาคม-มีนาคม ๒๕๕๑

วัดกุประสังค์

๑. เพื่อเผยแพร่คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
๒. เพื่อเสนอสาระบ่ารู้
๓. เพื่อแกล้งช่าวกิจกรรมของวัด
๔. เพื่อเป็นกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้ผู้อุปถัมภ์บารุงวัด
๕. เพื่อเป็นศูนย์กลางติดต่อระหว่างสมาชิกวัดและผู้สนใจทั่วไป

ถนนที่ปรึกษา

พระกิตติสารเมธ

พระครูบวรสักขการ

พระมหาสุกัณบดีสุธรรมวาก และพระศรนาราจยทักรูป

บรรณาธิการ

พระมหาสมอจ สมมานสโก

กองบรรณาธิการ

พระมหาชัยกัต ชยอกสเสว

พระมหาวิลัย อุฐใชโต

พระมหาชชาวดี ชดิรมโน

พระมหาดาเนีย อุਮนพุทธิ

สามเณรอกิจวัฒน พิมพาชัย

ถนนผู้จัดทำ

ถนนสามเณรวัดดาวดึงษาราม

สำนักงาน

วัดดาวดึงษาราม : Wat Daodunksaram

www.Watdao.com

Email.suchart 37@ hotmail.com

ออกแบบปก : เฉลิมชัย นาลีรอด

พิมพ์ : วัดดาวดึงษาราม จำนวน 2,000 เล่ม

เรื่องโน้ตเด่นโลก

สารบัญ

อาวัณภากษา.....	๑
สวัสดีปีใหม่.....	๗
มรดกนักเทศน์.....	๑๔
ผลิกวิกฤติเป็นโอกาส.....	๑๕
ธรรมะยาใจ.....	๑๒
พุทธพจน์จากพระสูตร.....	๑๙
ก้าวไปบนทางธรรม.....	๓๑
บันทึกเก่าของเราเอง.....	๓๗
สารธรรมคำครู.....	๔๓
ธรรมะคดี.....	๔๕
ธรรมรสบทกวี.....	๔๗
เล่าสู่กันฟัง.....	๔๘
เขียนให้อ่าน.....	๕๒
กรรมได้ใจอ่อน.....	๕๕
พระธรรมนำสุข.....	๕๖
พักสายตาด้วยการ์ตูน.....	๖๒
บอกขออภัย.....	๗๑

อธิษฐาน

วันเวลาหมุนเวียนไปไม่หยุดยั้ง แต่ละคนก็เจริญวัยไปตามกาลเวลา วัยของคนบ่งบอกถึงความเสื่อมของสังหารร่างกาย จากทารกเจริญวัยเป็นเด็ก จากเด็กเป็นผู้ใหญ่ จากผู้ใหญ่ก็สู่วัยชรา เจริญวัยก็คือการเสื่อมจากวัยหนึ่งไปสู่อีกวัยหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติของสังหาร ดาวดึงษ์สาร ออกสู่สายตาของสมาชิกเป็นระยะ ๆ สืบสาน ยาวนาน เป็นเรื่องของความไม่แน่นอน อยู่ที่ความหมายขององค์ประกอบต่าง ๆ

บ้านเมืองในรอบ ๒ – ๓ ปี ที่ผ่านมา ก็มีความแปรเปลี่ยนไปตามกาล จากรัฐบาลนั่ง ไปสู่อีกรัฐบาลนั่ง ไม่มีอะไรที่แน่นอน เหมือนดังที่มีผู้กล่าวว่า สมบัติผลักกันชน เมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาล ก็มีการเปลี่ยนนโยบาย ซึ่งถ้าเป็นนโยบายที่ไม่ดีแล้วเปลี่ยนให้ดี ก็ต้องขออนุโมทนา แต่หากเป็นนโยบายที่ดีแล้วมาเปลี่ยนหรือยกเลิกไป ก็เป็นสิ่งที่ไม่น่าอนุโมทนา

ในสังคมปัจจุบัน มีเรื่องที่กำลังเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของคนทั่วไป คือเรื่องการเปิดบ่อนเสรี ซึ่งเป็นการสนับสนุนให้คนหันมาสนใจ เรื่องการพนัน การพนันนั้นจัดเป็นอย่างมุกคือหนทางแห่งความเสื่อมของกตัญ想不到 กรณีสื่อมวลชนไปตามพระเครรูปหนึ่งว่ามีแนวคิดอย่างไร ก็เกี่ยวกับการเปิดบ่อน พระรูปนั้นท่านก็แสดงความคิดเห็นไปในแนวทางที่

เห็นด้วยกับการเปิดบ่อนเสรี ซึ่งผลจากการให้สัมภาษณ์ของท่าน ทำให้สื่อมวลชนบางกลุ่มหรือคนบางกลุ่มเห็นว่าเป็นแนวคิดของพระทั้งหมด ทำให้เกิดความเสียหายต่อพระสงฆ์และพระพุทธศาสนา นี่เพียงแค่กำพูดเท่านั้นเอง ยังไม่ได้ลงมือทำเลย ยังมีไทยปานนี้ ถ้าได้ลงมือทำจะมีไทยขนาดไหน

การพนัน หมายถึง การเล่นอาเงินหรือสิ่งอื่นด้วยการเสี่ยงโชคหรือฟ้มือ หรือหมายถึง การเล่นชนิดหนึ่งเพื่ออาเงินหรือสิ่งอื่นใดด้วยการเสี่ยงโชค โดยการทำนายหรือคาดเดาผลที่เกิดขึ้นในอนาคต การพนันอาจแบ่งได้หลายอย่าง การพนันโดยการแบ่งขันตัวอย่างเช่น เกมไฝ, โดยการทำนายผลที่คาดว่าเกิดขึ้นในอนาคต เช่น การแทงบล็อก การแทงม้า, และการพนันที่ไม่มีการแบ่งขันแต่เป็นการคาดคะเน เช่น หวย

สังคมไทยมีความสัมพันธ์กับการพนันมาเป็นเวลานาน โดยการพนันเป็นส่วนหนึ่งของความบันเทิง รวมถึงการละเล่นของสังคมไทย เช่น มีการกำหนดให้การพนันเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย มีขึ้นในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๖ จึงมีการปิดบ่อนทั่วราชอาณาจักร ไทย ด้วยสาเหตุดังนี้

๑. การพนันมีผลกระทบต่อสังคมสูง
๒. ประชาชนมีความหมกมุน
๓. ไม่ทำนาหากิน
๔. หมนเนื้อหมดตัว, สืบสานครอบครัวไม่เป็น
๕. อาชญากรรมมากขึ้น

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงว่า การพนันมีความเกี่ยวข้องกับสังคมไทย เป็นเวลานาน อย่างไรก็ดีแม้ปัจจุบันการพนัน ถูกกำหนดว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่การพนันยังไม่หมดจากสังคมไทย

นโยบายการทำสถานที่เล่นการพนัน(บ่อน)ให้ถูกกฎหมายของรัฐบาลชุดปัจจุบัน ได้ทำให้ความคิดหรือมุ่นในการมองการพนันในสังคมไทยแตกออกเป็นสองข้ออย่างชัดเจนอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน อาจารย์สังคิต พิริยะรังสรรค์ ที่ปรึกษาสถาบันวิจัยสังคมและเศรษฐกิจมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เผยนิริวัฒนติชนรายวัน ความตอนหนึ่งว่า จากการประมวลความเห็นที่หลากหลายอยู่ในขณะนี้ อาจแบ่งกระแสความคิดออกได้เป็นสองมุมด้วยกันคือ

“มุมมองแรกเป็นการมองการพนันในด้านบวก ผู้ที่ยืนกับความคิดแบบนี้มองการพนันว่าเป็นเครื่องมือที่นำไปสู่เข้ามาย่างด้านเศรษฐกิจ เพราะการพนันจะนำมาซึ่งการขยายตัวของอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น การท่องเที่ยว อาหาร เครื่องดื่ม การก่อสร้าง ฯลฯ

อีกมุมมองหนึ่งเป็นการมองการพนันในด้านลบ ผู้ที่มีทัศนะแบบนี้ส่วนใหญ่จะตอกย้ำว่าการพนันเป็นอย่างมุข เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับคำสอนของพระพุทธศาสนา เป็นปัญหาสังคม เป็นสิ่งชั่วร้าย เป็นเชื้อโรคเป็นบ่อเกิดของความรุนแรงในครอบครัว และทำให้ครอบครัวแตกแยก เป็นที่มาแห่งความไม่สงบเรียบร้อยทั้งในครอบครัวและสังคม เป็นการทำลายจริยธรรมในการทำงาน ทำให้คนคาดหวังความสำเร็จในชีวิตอย่างง่าย ๆ

จากการเสียงเล่นการพนัน เป็นบ่อเกิดของการก่ออาชญากรรม เป็นการทำลายสถาบันครอบครัวและความเข้มแข็งของชุมชน การกระจายรายได้ในสังคมจะเลวร้ายลง เพราะกลุ่มนชั้นกลางและชนชั้นล่างจะมีค่าใช้จ่ายในกิจกรรมการพนันสูงขึ้น”

จากข้อเขียนดังกล่าวอาจสรุปได้ว่าการพนันถึงจะมีทั้งด้านบวกและด้านลบก็ตาม แต่เมื่อ比べ ลบ คุณ หาร เศรษฐรพ พันธุ์ได้เลยว่าไม่คุ้ม ดึงการพนันจะนำมาซึ่งความมั่งคั่งของประเทศไทยในด้านเศรษฐกิจ แต่ถ้ามีความไม่สงบสุข สังคมเกิดความแตกแยก เรื่องอื่นก็ไม่ต้องพูดถึง

การพนัน เป็นหนึ่งในอย่างมุข ๖ อย่าง ซึ่งถือว่าสำคัญมากแล้ว จะเกิดความเสื่อมแก่ชีวิตครอบครัว โบราณกล่าวว่าอย่างมุขเปรียบเหมือนฝ โดยมีความเชื่อสืบๆ กันมาช้านานแล้วว่า ฝเป็นสิ่งที่มีตัวตนได้ อาจให้คุณหรือโทษได้ มีทั้งดีและร้าย แต่โดยปริยายหมายความว่า ไม่ดี ร้าย หรือเลว เช่น คนฝ หมายถึง คนเลว เป็นต้น

ฝ ทางพระพุทธศาสนา กล่าวว่า มีอยู่ ๖ ชนิด มีไทยและพิมร้ายแรงนัก หากใครก็ตามปล่อยตัวเอง ให้ฝำพกนี้เข้าสิงแล้ว ชีวิตนี้จะมีแต่ความทายนะ ล้มจม หาความเจริญไม่ได้เลย กล้ายเป็นคนที่ไม่มีใครยกบุคคลสามัคคิ เมื่อเข้าสังคมใหม่ก็มีแต่คนรังเกียจ ฝำพกนี้ถือเป็นปากแห่งความเสื่อม มีชื่อเรียกงานและเป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่า “ผืออย่างมุข” ซึ่งมีผู้ประพันธ์เป็นคำกลอนไว้ว่า

ผู้ดัวที่หนึ่ง ขอบสุราเป็นอาจิน
ผู้ดัวที่สอง ขอบเที่ยว Yam วิกาล
ผู้ดัวที่สาม ขอบคุณการลงเล่น
ผู้ดัวที่สี่ ขอบคบคนข้ามบ้ำกบีจ
ผู้ดัวที่ห้า ขอบเล่นม้าพากิพากบัตร
ผู้ดัวที่หกขอบเกียจคร้านการหากิน

ไม่ชอบกินข้าวปลาเป็นอาหาร
ไม่รักบ้านรักลูกรักเมียตน
ไม่ลงทะเบียนคลับคล้อขัน
หนูไม่พันอาชญาตราแผ่นดิน
สารพัดถ่วงไปอีกสิ้น
มีทั้งสิ่นหกผือปาร์ตี้อย

ความจริงพีทั้ง ๖ ชนิดนี้ เป็นปากเหวที่คนเรามองไม่เห็นความเสื่อม
ความหายนะ จึงปล่อยกายปล่อยใจตัวเองให้หลงไหลไปสู่ปากทางแห่ง^๑
ความเสื่อมเหล่านี้ ซึ่งจะเป็นการปิดโอกาสให้ฝึกพากนีเข้าสิงทันที เมื่อถึง^๒
เวลานั้นแล้วจะได้รับโทษร้ายแรงมาก บางครั้งก็อาจจะสายเกินที่จะแก้ไข^๓
ได้ทัน สมควรแล้วหรือที่ราชวพุทธจะปล่อยให้ฝึกอยู่นานๆ เข้าสิงตอน^๔
หรือถ้าหากถูกสิงบ้างแล้ว ก็จะรับทำพิธีไล่ฝีเสียโดยเร็วเด็ด

ก่อนจบขอตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้ผู้ที่อ่านดาวดึงษ์สารทุกท่าน จง^๕
อย่าได้หลงเดินไปในทางเสื่อมแห่งอนายมุขเลย ขออำนวยการมีขององค์^๖
พระประธานในพระอุโบสถวัสดุความดึงยาราม และบารมีธรรมของหลวงพ่อ^๗
พระเทพปริยัติธรรม (บุญศรี โภวิโท) ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ งดลบันดาลให้^๘
ทุกท่าน พบแต่สิ่งอันเป็นมงคลแก่ชีวิต ตลอดไปเทอญฯ

พระกิตติสารเมธี

เจ้าอาวาส/เจ้าสำนักเรียนวัดดาวดึงยาราม

ดาวดึงษ์สาร ๖

สวัสดีปีใหม่ ๒๕๕๑

HAPPY
NEW
YEAR

พระครูบารสิกขการ

ปี พ.ศ.๒๕๕๐ ผ่านไปปีใหม่ ๒๕๕๑ เข้ามา ในขณะที่พากเด็ก ๆ ก็จะดีใจว่า เรายังมีอายุมากขึ้นอีก ๑ ปี ส่วนคนผู้สูงอายุอาจจะรู้สึกเห็นใจว่า เราอยู่ดูละลายไปอีกหนึ่งปีแล้ว โดยเฉพาะคนที่อยู่ในวัยทอง ที่กล่าวมา นี่ หมายถึงผู้ที่มีกะหมากมุนอยู่กับอยู่ที่เป็นตัวเลข มีความประมาทมัวเมา ในชีวิต ส่วนผู้มีสติ ไม่ตกอยู่ในความประมาท ก็จะมองเห็นเป็นเรื่องปกติ ธรรมชาติของสิ่งนี้หรือ ที่เกิดขึ้น ดำรงอยู่ และก็หมดสิ้นไป เข้าใจในหลักของไตรลักษณ์ คืออนิจจัง ทุกข์ อนัตตา

ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ นี้ ตรงกับปีนักษัตรคือปีชวด มีหนูเป็นสัญลักษณ์ ถือเป็นปีต้นนักษัตรใน ๑๒ นักษัตร มีต้นนาน ๑๒ นักษัตร ซึ่งเป็นต้นนานที่ เด่นงานกันมาช้านานตั้งแต่โบราณกาลของจีน โดยถ้าความเป็นมาของปี นักษัตร ซึ่งเป็นแนวคิดการนับปีของหลายเชื้อชาติ รวมทั้งจีน ไทย เวียดนาม เป็นต้น ต้นนานของจีนได้เล่าเรื่องไว้ว่า

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พระอินทร์ได้ตรัสกับสัตว์ทั้งหลายว่า "ใกล้ปีใหม่แล้ว รุ่งเช้าวันชวอิก (คือ วันที่ ๑ เดือน ๑ ตามจันทรคติของจีน) เชญท่านทั้งหลายมาอวยพรปีใหม่ ข้าพเจ้าจะกำหนด ๑๒ นักษัตรตามลำดับ

ดาวดึงษ์สาร ๗

จากท่านที่เดินทางมาถึงอันดับที่ ๑ ถึง ๑๒ ตั้งแต่นี้ไป ในแต่ละปีจะมีสัตว์ ๑ ตัวเป็นนักบัตร"

สัตว์ทั้งหลายต่างจดจำวันดังกล่าวไว้ได้อย่างแม่นยำ มีแต่แมวขี้เกียจ และรักสอยรักงานเท่านั้นที่จำไม่ได้จึงไปตามหนู "เป็นวันชีวีฉะ (วันที่ ๒ เดือน ๑)"

วันส่งท้ายตรุษจีนมาถึงอย่างรวดเร็ว เจ้าวัวรู้ตัวว่าเดินเข้า จึงออกเดินทางตั้งแต่เที่ยงคืน พอเจ้าหนูเห็น ก็เลยกระโอดขึ้นหลังวัว เมื่อมาถึงเข้าวันชีวีอีก วัวก็เดินทางไปถึงก่อนไกรๆ และเมื่อวัวส่งเสียงเรียก พระอินทร์ก้ออกมาเปิดประตูให้ เจ้าหนูรีบกระโอดลงมาจากหลังวัวและวิ่งไปหาพระอินทร์

"เจ้าหนู ยินดีต้อนรับ เจ้ามาถึงเข้าที่สุด นักบัตรที่ ๑ คือเจ้า"

ด้วย เหตุนี้ หนู (ชวด) ถึงถูกจัดให้อยู่ในอันดับแรกของนักบัตร วัว (ลูบ) อยู่ในอันดับ ๒ แล้วตามด้วยเสือ (ขาล) กระต่าย (เถาะ) มังกร (มะโรง) งู (มะเส็ง) แมว (มะเมีย) แพะ (มะแม) ลิง (วอก) ไก่ (ระกา) สุนัข (ขอ) และหมู (กุน) ซึ่งก็ว่ากันว่าการลำดับ ๑๒ นักบัตร เป็นอันลึ้นสุด

ในวันที่ ๒ เจ้าแมวจึงตามมา แต่ก็สายไปแล้ว เพราะถูกหนูหลอก จึงแค้นใจมาก นับแต่นั้นเป็นต้นมา เมื่อแมวเห็นหนูก็จะไล่จับทันที พระอินทร์ก็เลยสั่งให้เจ้าหนูไปหลบซ่อนในถ้ำหรือซอกรูเด็กๆ ตั้งแต่นั้นมา

หนูโดยทั่วไป เป็นสัตว์ที่คนนักให้ความรังเกียจ โดยเฉพาะคุณสุภาพสตรี เพราะเห็นว่าหนูนักอยู่ในที่สกปรก แต่ก็มีหนูบางประเภทที่คน

นิยมนำมาเป็นสัตว์เลี้ยง เพราะมีความสวยงาม และสะอาด มีหูเป็นอาหาร เช่น หนูตะเภา เป็นต้น

ในทางพระพุทธศาสนา ได้กล่าวไว้ในมุสิกชาดกว่าพระพุทธเจ้าเคยเสวยพระชาติเป็นหนู โดยมีเรื่องเล่าว่า ในอดีตกาล ครั้งพระเจ้าพรหมทัต เสาวราชสมบัติอยู่ในพระนครพาราณสี พระโพธิสัตว์ถือปฏิสันธิในกำเนิดหนู อาศัยความเจริญเติบโต มีร่างกายอ้วนใหญ่คล้ายกับลูกสุกรอ่อน มีหนูทั้งสองขึ้นเป็นบริวาร ห้องเที่ยวอยู่ในป่า ครั้งนั้น มีหนามจึงจากตัวหนึ่งท่องเที่ยวไปตามประสา เห็นผุ้งหนูนั้นคิดว่า เราจักลงกินหนูเหล่านี้ แล้วแห้งหน้าจึงคงดวงอาทิตย์สูดลม ยืนด้วยเท้าข้างเดียว ในที่ไม่ไกลกันที่อาชัยของผุ้งหนู

พระโพธิสัตว์เที่ยวหากินเห็นมันแล้วคิดว่า หมาจึงจากนี้คงเป็นผู้มีศักดิ์ จึงเดินไปสู่สำนักของมัน พลางถามว่า ท่านผู้เจริญ ท่านชื่ออะไรเล่า ?

มันตอบว่า "เราชื่อธรรมิกะ"

ถามว่า "ท่านไม่ยืนหนานอแผ่นดิน สีเท้า ยืนด้วยท้าข้างเดียวพระ上帝?"

ตอบว่า "เมื่อเราเหียบ แผ่นดินสีเท้าจะสี แผ่นดินไม่อาจทนอยู่ได้ เหตุนั้น เราต้องยืนเท้าเดียวเท่านั้น"

ถามว่า ทำอะไรต้องยืนอ้าปากด้วยเล่า ?"

ตอบว่า "เราไม่กินอาหารอื่น กินลมอย่างเดียว"

ถามว่า "เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำไมจึงต้องจ้องมองดวงอาทิตย์ด้วยเล่า ?"

ตอบว่า “เรานอนน้อม พระอาทิตย์”

พระโพธิสัตว์ฟังคำของมันแล้วก็นั่งใจว่า สุนัขจึงจากตัวนี้คงมีศีลเป็นแน่ แต่นั้นก็ไปสู่ที่บำรุงของมันกับผงหนู ทึ่เวลาเย็น เวลาเข้า ครรั่นในเวลาที่หนูผู้โพธิสัตวนั้นทำการบำรุงแล้วพาผงกลับไป หมาจึงจากกิจบันเอานูตัวสุดท้าย กินเนื้อเลี้ยง

ผงหนูบางตากลงโดยลำดับ ก็พูดกันว่า “แต่เดิมพากเราต้องเบียดเสียดกันอยู่ เดียววันดูคลุม ที่อยู่อาศัยที่เคยเต็ม ก็ยังไม่เต็ม นั่นนันเรื่องอะไรกัน ?” แล้วพากันบอกเรื่องราวด้วยพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์คิดว่า เหตุไรเล่าหนอ พากหนูจึงเบาบางไป ตั้งข้อสงสัยในหมาจึงจาก คำริว่า ต้องสอบสวนหมาจึงจากนั้น ดังนั้นในเวลาเสร็จจากการปรนนิบัติมา จึงอกในวันหนึ่ง จึงให้พากหนูบริหารออกหน้า ตนเองอยู่หลังเพื่อน หมาจึงจากกิจวิ่งไปสะกัดพระโพธิสัตว์ไว้ พระโพธิสัตว์เห็นมันคิดจะจับตน ก็หันกลับพูดว่า เจ้าสุนัขจึงจากเจ้าแล้ว การบำเพ็ญพรตของเจ้านี้ มิใช่เป็นไป เพื่อความประพฤติดีปฏิบัติชอบ แต่เจ้าประพฤติแอบอ้าง เอาธรรมเป็นรอง จึงไว้ เพื่อเบียดเบียนสัตว์อื่น แล้วกล่าวคาดานี้ ความว่า

“ผู้ได้แล้ว เทิดธรรมเป็นรองชัย ให้สัตว์ ทั้งหลายตายใจ ช่อนตอนประพฤติ ชั่ว ความ ประพฤติของผู้นั้น ชื่อว่า เป็นความประพฤติของแมว” ดังนี้

พระยานูกล่าวพลางกระโดดขึ้นไปบนก้อนหินไว้ กดที่ซอกคอ ได้ทาง ให้ถึงความสืบชีวิต ผงหนูลับมากัดกินหมาจึงจาก เสียงดังมุ่มม่า ฯแล้วพากัน

ไป ได้ยินว่าหนูพากที่มา ก่อนก็ได้กินเนื้อ พากที่มาที่หลังก็ไม่ได้ นับแต่นั้นมาพากหนูก็หมดภัย ได้ความสุข

พระศาสตรากรนำพระราชธรรมเทศนานี้มาแสดงแล้ว ทรงประชุมชาดก ว่าagma จึงจากในครั้งนั้น ได้มาเป็นกิจมุหลอกลงในครั้งนี้ ส่วนพญาหนู ได้มาเป็นเราตถาด ฉะนี้แล

ปีใหม่ พ.ศ.๒๕๕๑ นี้ หมวด “โรจนะ” ทำนายว่า ดวงเมืองปี ๒๕๕๑ จะเป็นปีแห่งความอาเพศ ช่วงต้นปีบ้านเมือง จะมีการปฏิรูปเป็นการใหญ่ ธนาคารแห่งประเทศไทยคงอยู่หลังอย่างกูไม่กลับ คนงาน ข้าราชการ ถูกปลดออกจากงานจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ผู้คนแห่ถอนเงิน รัฐบาลจะล้มลุกคลุกคลาน เพราะเจ้ออุปสรรคยุ่งยากเหลือประมาณ ห้าหุนตาก แบบห้องร่วง กรุงเทพฯจะถูกก่อวินาศกรรม ครั้งใหญ่ สถานทูตและตึก รามบ้านช่องถูกทำลาย เมืองไทยจะตกอยู่ในภาวะคันขันรอบด้าน บุคคล ในเครื่องแบบผู้ถืออาวุธที่ไม่อยู่ในศีลธรรมจะต้องเข้ามามีบทบาท แทรก เป็นยาดាในคณะรัฐบาลอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

จากการทำนายดวงเมืองดังกล่าวนี้ ดูเหมือนว่า น่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง แต่ในฐานะที่เป็นชาวพุทธก็ไม่ควรตระหนกตกใจไปกับการทำนายทายทัก ของโหรศาสตร์ให้มากนัก ควรคำนึงเสมอว่า “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตาม กรรม” เป็นดีที่สุด เพราะความจริงแล้ว ทุกอย่างขึ้นอยู่กับ “กรรม” ไม่ใช่ “ดวง” เมื่อวันปีใหม่มาถึง คนไทยเราจะทักทายกันด้วยคำว่า “สวัสดีปี ใหม่” แล้วตามด้วยคำอวยพรว่า “ขอให้มีอายุยืนยาว” เป็นต้น ซึ่งก็เป็นที่ ขอบใจของผู้ที่ถูกกล่าวถึง

คำว่า อายุ พระพรหมคุณภรณ์ (ป.อ.ปยุตโศ) ได้ให้คำอธิบายว่า อายุ ในภาษาไทยคือความหมายที่ค่อนไปทางลบมากกว่าในทางบวก กล่าวคือในภาษาไทยนี้ ถ้าพูดว่าคนมีอายุมาก ก็มีความหมายไม่ดี คือแก่จะແย່ແລ້ວ แต่ถ้าอายุน้อยกลับดี แสดงว่ายังเด็ก ยังหนุ่มยังสาว ส่วนในภาษาพระนี้ อายุมากยิ่งดี อายุน้อยไม่ดี อายุน้อย ก็คือพลังจวนหมดจะແຍ່ແລ້ວ ในภาษาพระนี้ อายุคืออะไร อายุคือพลัง ที่หล่อเลี้ยงชีวิต ขณะนั้นท่านเจิงให้พรอย่างหนึ่งว่าอายุ ถ้าอายุเป็นของไม่ดีแล้ว พระจะมาให้พรว่า ให้คุณมีอายุมาก อย่างนี้ ก็ແຍ່ เรายังคงต้องบ่นว่า ทำไม่พระจะให้เราแก่เสียละ แต่ที่จริงไม่ใช่อย่างนั้น ที่บ่นว่าให้มีอายุน้อย หมายถึงให้เรามีพลังหล่อเลี้ยงชีวิตมากๆ ไม่มีพลังหล่อเลี้ยงชีวิตมาก คนนั้นก็จะมีชีวิตมั่นคงแข็งแกร่งอยู่ได้ยืนยาว

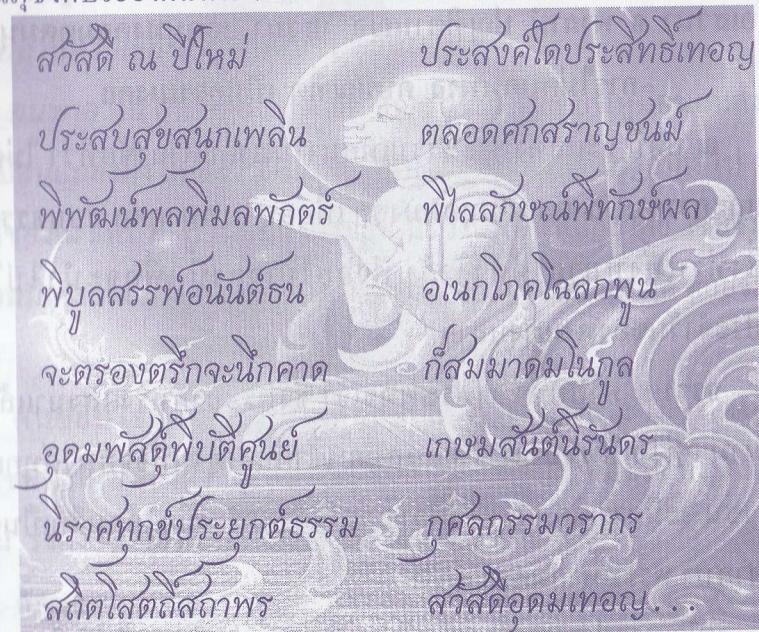
ในพระไตรปิฎก ได้กล่าวถึงเหตุที่ทำให้มีอายุยืนยาว เรียกว่า อายุธรรม หรือ อายุวัฒธรรม มี ๕ ประการ ดังนี้

๑. สัปปายกรณ์ รู้จักทำความสบายนี้คือปฏิบัติดนให้เอื้อต่อการดำเนินชีวิต
๒. สัปปายะ มัตตัญญาติ รู้จักประมวลในสิ่งที่สบายนี้คือการรักษาสุขภาพด้วยวิถีชีวิตระหว่างวันและคืน
๓. ปริณ陀โกชี บริโภคสิ่งที่ย่อยง่าย เช่น เครื่องดื่มที่กระเทียม
๔. กາລຈາຣີ ประพฤติให้เหมาะสมในเรื่องเวลา เช่น รู้จักเวลา ทำถูกเวลา ทำเป็นเวลา ทำพอเหมาะสมแก่เวลา
๕. ພຣມຈາຣີ ประพฤติพระธรรมจรรยา คือถ้าเป็นคุณหัสสติกรู้จักความคุ้มกัน การมั่นคง

วันที่ออกโดยผู้ทรงอุดมสุข
ว.ป.ญ.จก. (ไทย) ๑๖/๑๖๙/๒๐๘

ดาวดึงษ์สาร ๑๒

เมื่อปีใหม่นี้ถึง ถ้าเรารู้จักตัวเอง ได้มีโอกาสสำรวจตัวเองว่า ช่วงระยะเวลาที่ผ่านไปนั้น เราทำอะไรเป็นประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวมบ้าง เราทำเชิญชีวิตของเราให้มีคุณค่าบ้างหรือไม่ ถ้าตลอดปีที่ผ่านมาซึ่งไม่ได้ทำ ปีใหม่นี้ก็ควรเร่งรีบทำเสีย ถ้าได้ทำแล้วก็ทำให้ยิ่งขึ้นไป พยายามหาความดึงดันให้ตัวให้สม่ำเสมอ แล้วเราจะมีความสุขตลอดปี ๒๕๕๑ สมดังพระในกุชชกประยุตันท์ ๑๒ ดังนี้

“ຂອໃເນດີຕອລອນໄ ๒๕๕๑ ກຸກກ່າວ ໜັວຜົດ”

(พระครูบวรสิกข์)

มหิดลนักเทส์

หลวงพ่อวัดดาวดึงษ์

นาย ศุส ภควต อรหโต สมมานพุทธสุส

อเสวนา จ พาลัน ปัญญา檀ณุ เสวนา เอตมุมุคคลมุตตਮนติ

การไม่กวนคนพาล คนบัณฑิต เป็นอุดมมงคล

ณ บัณฑิต จะแสดงพระธรรมเทศนาในมหลากถาข้อที่ว่า ไม่กวนคนพาลและการบันฑิต เป็นอุดมมงคล เพื่อนุโมทนาบุคคล ส่วนธรรมสันมัย ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตั้งใจรับฟังอยู่ในเวลานี้ เพื่อจะนำไปใช้ในชีวิৎประจำวันของท่านทั้งหลาย

ธรรมะ คำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงแสดงมาแล้วเป็นเวลามานนี้ ไม่เป็นของเก่าจันเกินสมัย เข้ากับเหตุในปัจจุบัน ได้ทุกยุคทุกสมัย เช่น จะมีการเลือกผู้แทนเพื่อหาคนดีเข้าสภาน เมื่อได้คนดีเป็นครีเก๊ชาติ ศาสนานะ พระมหาภัตตริย์ ต่อไป

มีปัญหาอยู่ว่า คนดี คนไม่ดีนั้นเป็นคนอย่างไร คนไม่ดี คือ คนพาล คนดี คือ บัณฑิต พากันบัณฑิตนั้นคือคนเช่นไร จะดูกันอย่างไร จึงจะรู้ได้ คนพาลกับบัณฑิตนั้นดูกันยาก อาจจะเป็นเหมือนเราหรือเป็นญาติ พี่น้อง สามีภรรยา ครูอาจารย์ เจ้านายของเรารองก็ได้

คนพาลนั้น ท่านแปลว่า ตัดประโภชน์ คือประโภชน์ชาตินี้ ประโภชน์ชาติน้ำ หรือตัดประโภชน์ตน ประโภชน์คนอื่น แปลว่า ໄงก์ได้

อ่อนก์ได้ หนาก็ได้ คนพาลว่าใจขุ่นมัวเป็นปกติ เมื่อใจไม่ดีก็เป็นเหตุให้การท่า การพูด การคิด ผิดไปหมด นี่คือคนพาล

บัณฑิต แปลว่า ผู้มีปัญญา คือจะทำ จะพูด จะคิดอะไรก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ มีหลักวิชา เพื่อประโยชน์ตน ประโยชน์ผู้อื่น ประโยชน์โลกนี้ ประโยชน์โลกหน้า และประโยชน์อย่างยิ่งคือพระนิพพาน หรือที่ท่านกล่าวว่า นักประชัญญาลักษณะ ไปชื่ออธิษฐานทำวัด คนพาลสันดาน โว เป็นคนโชคเดิน กัน ขอทานท่านแล้วคงเดินดันดันชักชนไป

คนพาล คือ คนนี้เกิจ บัณฑิต คือ คนบัณยัน นี้เกิจเหมือนแมลงวัน บัณฑิตเหมือนแมลงผึ้ง แมลงวันไม่มีที่อยู่เป็นของมันเอง เที่ยวต่อเนื่องเรื่อไป อยู่ป่องแต่ของเน่าเหม็น ส่วนแมลงผึ้งบัณยัน มีร่วงรังเป็นที่อยู่อาศัย เหยชันแต่ของใหม่มีเกรสรดอกไม้เป็นต้น แมลงวันมีแต่คนไม่ชอบ เกลียด คอยจะมาจะดี

คนบัณยันใจสูงส่ง รุ่งขึ้นก็คิดแต่เรื่องงาน ทำประโภชน์ตน ทำประโภชน์ท่าน แมลงผึ้งจึงมีคนรักคนชอบ ถึงแก่ไปเลี้ยงไว้ ทั้งน้ำผึ้งยังนิยมกิน รังผึ้งยังนำมาเป็นเทียนได้มีประโภชน์

ลักษณะคนพาล

๑. คิดแต่เรื่องที่ไม่ดี ไม่มีประโภชน์
๒. พูดแต่เรื่องที่ไม่ดี ไม่มีประโภชน์
๓. ทำแต่เรื่องที่ไม่ดี ไม่มีประโภชน์

วิธีสังเกตคนพาล

๑. คนพาลชอบซักนำໄไปในทางที่ผิด ชัก คือ ชักชวน เชิญชวน ชี้ชวน หรือเสนอแนะ นำ คือ กระทำให้เห็นเป็นตัวอย่าง เช่น ชักชวนหนี้โรงเรียน ชักชวนไปปล้นจี้ ชักชวนหนี้ตามกันไป ชักนำໄไปเป็นอันธพาล การซักนำนี้ อาจทำด้วยความหวังดีก็ได้ แต่ว่ามันผิด เช่น ได้เงินมา ก็ชักชวนเพื่อนไปเลี้ยงเหล้า เที่ยวกลางคืน อย่างนี้จัดเป็นคนพาล

๒. คนพาลชอบทำในสิ่งที่ไม่ใช่ธุระ เกาะกะเกระ หน้าที่การงานของตนไม่พยายามจัดการให้เรียบร้อย แต่ชอบก่อร้ายก่อภัยหน้าที่การงานของคนอื่น เช่น จับผิดผู้ร่วมงาน เบี้ยนบัตรสนเทห์ กลั่นแกล้ง รังแก ทำความรบกวนผู้อื่นให้เดือดร้อน

๓. คนพาลชอบเสี่ยงพิจ ฯ ชอบถืออาถิรที่ชัวร์ว่าเป็นสิ่งดี เช่น ชอบค้าของเดือน ชอบหนี้โรงเรียน ชอบเลี้ยงพ่อแม่ เห็นคนทำลูกเป็นเช่นเดือน คนกลัวพิจเป็นคนเชื้อ

๔. คนพาลแม่ปุกดี ๆ ก็โทรศัพท์ เตือนให้คุณหันสือตอนไก่สองกีโกรธ เตือนให้ตื่นเช้ากีโกรธ แค่มองหน้าบางครั้งกีบั้งโกรธ

๕. คนพาลไม่ยอมรับรู้ระเบียบวินัย เช่น ไม่ชอบข้ามถนนตรงทางม้าลาย ทิ้งขยะบนพื้นถนน ไปทำงานสาย

ลักษณะของบัณฑิต

เนื่องจากบัณฑิตเป็นผู้มีจิตใจผ่องใส มีความเห็นถูกต้อง ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยปัญญา ฉลาดในการสอดส่องหาเหตุผล จึงมีลักษณะพิเศษสูงกว่าคนทั่วไป ๓ ประการ

๑. ชอบคิดดีเป็นปกติวิสัย ได้แก่ คิดให้กาน คิดให้อภัยอยู่เสมอ ไม่ผูกพานมาก คิดเห็นถูกต้องตามความเป็นจริง เช่น เห็นว่านาปนุญมีจริง พ่อแม่มีพระคุณต่อเราจริง เป็นต้น

๒. ชอบพูดดีเป็นปกติวิสัย ได้แก่ พูดคำจริง พูดคำสามารถไม่ตรี พูดคำมีประโยชน์ พูดถูกต้องตามกาลเทศะ และพูดด้วยจิตประกอบด้วยเมตตา

๓. ชอบทำดีเป็นปกติวิสัย ได้แก่ เว้นการผ่ากัน ไม่ลักขโมย ไม่ประพฤติผิดในการพอยาเนพะคุ่ร่องของตนเท่านั้น

บัณฑิตมักทำในสิ่งดีๆ ไปนี่

๑. บัณฑิตชอบซักนำในทางที่ถูก เช่น ชักนำให้เลิกสูบบุหรี่ เลิกดื่มศุรา เลิกเล่นการพนัน ชักนำให้สวัสดิ์ก่อนนอน ให้รักษาศีล ให้ทำมาหากินในทางสุจริต เป็นต้น

๒. บัณฑิตชอบทำสิ่งที่เป็นธุระ ไม่เกาะกะเกระ ฯ ร่างรีบทำการงานในหน้าที่ของตนให้สำเร็จดุลังไปด้วยดี ไม่ปล่อยงานให้ค้างค้าง แต่ไม่ก้าวก่อภัยหน้าที่ของตนอื่น เรียนแต่เมื่อได้รับการขอร้องหรืออนุญาต

๓. บัณฑิตชอบทำแต่สิ่งที่ถูกที่ควร เช่น ชอบพูดและทำต่างไปตรงมา ชอบสอนน้ำธรรม รังเกียจการนินทาว่าร้าย ชอบบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ทั้งแก่ตนและผู้อื่น เป็นต้น

๔. บัณฑิตเมื่อถูกว่าก้าวตักเตือนโดยดีย้อมไม่โกรธ มีนิสัยถือเอาแต่ความถูก ความดี และประโยชน์เป็นที่ตั้ง ไม่ถือตัวอวลดี ดื้อรั้น แต่เห็นว่าผู้ที่ตักเตือนตนคือผู้ที่ชี้บูรณทรัพย์ให้แล้ว พยายามแก้ไขปรับปรุงตนเองให้

ดีขึ้นตามคำแนะนำนั้น โดยไม่นีกรังเกียจว่าผู้เตือนจะมีอายุ ยศศักดิ์ ฐานะสูงหรือต่ำกว่า หากมีผู้อื่นเข้าใจผิด พูดกร้าวร้าวไม่สมควร ก็อดทนไม่โกรธตอบ แล้วพยายามหาโอกาสชี้แจงให้เข้าใจภายหลัง จึงทำความอบอุ่นและเย็นใจให้แก่ทุกคน

&. บัณฑิตย์อมรรู้ระเบียนวินัย รักที่จะปฏิบัติตามระเบียบวินัยของหมู่คณะอย่างเคร่งครัด เพราะตระหนักรู้ว่า วินัยเป็นเครื่องยกหมู่คณะให้เจริญขึ้น ได้จริง ทำให้หมู่คณะสงบเรียบร้อย ไม่วุ่นวายจริง ทำให้เกิดความประยัจจริง จึงรังเกียจความไม่เป็นระเบียบวินัย ความไม่สะอาดรกรุงรัง

การคบคนพาล พาลพาไปหาผิด กับบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล คนคนซึ่วพาตัวให้อับจน ดังกับถูกนกแมกเดาซึ่งไปอยู่ในกลุ่ม โจรและกูมีนั้น

แท้จริง บุคคลผู้ไม่ปักตีเทียบกับคนพาลย์อมรร่าโศกสิ้นกาลนาน เพราะการอยู่ร่วมกับคนพาลเป็นเหตุนำความทุกข์มาให้ทุกเมื่อ เมื่อ้อนการอยู่ร่วมกับศัตรู ส่วนบัณฑิตนี้การอยู่ร่วมเป็นสุขหมื่นສนาคมแห่งหมู่ญาติ เพราะจะนั้นแล คบบัณฑิตผู้มีปัญญา เป็นพหุสูต เอ้าการงาน มีศีลเมวัตรไก่จากกิเลส และเป็นสัตบุรุษ เปรียบดังพระจันทร์คบอาษาอันเป็นทางโภจแห่งดวงดาวนั้นแล

เทสนาวาน ในที่สุดแห่งพระราชธรรมเทศนานี้ ขออายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาน ธนสารสมบัติ จงเจริญแก่ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย จงทั่วถึงกันทุกท่านเทอญ เอว ก็มีด้วยประการจะนี้

พลิกวิกฤติเป็นโอกาส

สำรวຍ นักการเรียน
นักวรรณศิลป์แห่งราชบัณฑิตสถาน

เมื่อพบกับท่านสมอาจ ท่านบอกให้รับส่งบทความได้แล้ว ผู้เขียนยังคิดไม่ออกว่าจะเขียนอะไรดี บังเอิญไปอ่านเรื่องเล่าในเว็บไซต์หนึ่ง อ่านแล้วคิดว่าเข้าที่ดีเหมือนกัน เรื่องที่อ่าน คือ “เปลี่ยนคำค่าเป็นกำลังใจ” จิตมนุษย์เดินดินกินข้าวแกงธรรมชาติ อย่างเราๆ ท่านๆ ย่อมจะหลีกหนีอิฐหินมูลและอนิภูติมูลไปไม่พ้น หากเลือกได้ ใครๆ ก็ไม่อยากพบเจอกับอนิภูติมูลด้วยกันทั้งนั้น แต่เมื่อได้มีโอกาสพานพน จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องรู้เท่าทัน ทำนองว่า “รู้เท่า奥ไว้กัน รู้ทัน奥ไว้แก้”

มาอ่านดูซึ่งว่าเรื่อง “เปลี่ยนคำค่าเป็นกำลังใจ” มีเนื้อหาเป็นอย่างไรบ้าง

ดูดีว่าความหมายถึง เขาทำลังกยองว่าเราเป็นคนขยัน อดทน เพราะความขยัน อดทนไม่ค่อยมีปรากฏว่าความแอบหลบงานไปนั่งเล่นแบบนั้น หรือไปจีบความสาว ดังนั้น ต่อไปเวลาใครเรียกเราว่า “ความ” ก็ตามที่มีรับแล้วตอบเขาไปว่า “ขอบคุณครับ/ค่ะ คุณกีชั่นกัน”

ดูดีของลับ แสดงถึงการให้ความเคารพกันย่างสูงสุดของผู้ให้ที่มีต่อผู้รับ จึงได้ให้ของสำคัญที่ชีวิตแก่เรา ดังนั้น ใครแจกให้คุณก็

ขอบคุณเขาไป ไม่เป็นไรให้เขาเก็บไว้ใช้เอง เพราะเรามือญี่แล้วหรือไม่ก็
กำลังหานามาไว้เป็นของตัวเองอยู่

โคนໄລ່ໄປຕາຍ ໂຄປັງຈຸບັນນ່ອຍູ່ທີ່ໄຫວ ອູ່ໄປກີ່ໄປປິດກັຍ ໄກ
ໄລ່ໄປຕາຍແສດງວ່າ ເຂົ້າໜ່ວຍໃນສະວັດທິພາພອງເຮົາ ໄນຍັກໃຫ້ຜົງກັບ
ຄວາມຖຸກທີ່ຮະທນອັນນາມາມາ ເຮົາຈຶ່ງການແສດງຄວາມໜ່ວຍໃຫ້ນໍາງເຊັ່ນກັນວ່າ
“ໄຟເປັນໄຣເຮື່ອພື້ນເຄົອະ”

ໂຄນດ່ວ່າສັຕິວ ຄຳເຕີມຄື່ອງ “ຜູ້ປະເສົາຈຸພະໂພທິສັຕິວ” ເປັນເວຼ່ວ
ໜ້າຮົບຈາກ ຢ່ອງ ເລີຍເຫຼືອແກ່ “ສັຕິວ” ແຕ່ໄຟເປັນໄຣເຮົາເຂົ້າໃຈໃນເຈຕານເດືອນເຫາ
ຍື້ນຮັບກັນດີກວ່າ ເມື່ອຍື້ນຮັບ ເຂົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຍື້ນສາຍ

ໂຄນກ່າວລົງບຸກກາຣີ ແສດງວ່າ ເຂົ້າເຄາຣບົດຄາມາຮານໝູ້ອັນນິດາ
ມາຮານຂອງເຂົ້າເອງ ຈຶ່ງກ່າວເພື່ອຮະລືກຄື່ອງ ຮູ້ວ່າເຂົ້າກຳລັງຄົດຄື່ອງບົດຄາມາຮານ
ເພົາວ່າພວກທ່ານຕ່າງຕ່ອມໃຈຕາຍໄປໜັດແລ້ວ (ເນື້ອງຈາກມີກິຈາຕຸນຸຕ
ໜາຕານອ່າງເຂົ້າ/ມັນຮູ້ແກນ໌ນແລ່ລະ)

ໂຄນດ່ວ່ານໍາ ຮູ້າ ກັນວ່າຄົນນໍາມັກມີຈິນຕາກາສູງສ່ວນຍື່ງກ່າວຄົນ
ຮຽນດາຫາລາຍທ່າ ແຄນຍັງອາຮົມຜົດທີ່ຫວະຮາຍ ໄດ້ທີ່ວັນ ເຂົ້າດ່ວ່ານໍາເປັນການຫົ່ນ
ໝານໃນຄວາມຈຸດຫລັກແລ້ມ ເປັນໄປດ້ວຍຄວາມຄົດສ້າງສຽງສຽງ ແລະເປັນຄົນມີ
ອາຮົມຜົນຂອງເຮົາ ຜົ່ງທັງໝົດນີ້ແນ່ນອນວ່າເຂົ້າຍ່ອມທຳໄມ້ໄດ້ອ່າງເຮົາ

ໂຄນເຮືອກວ່າໄອ້ທ່າ ສົມຢັກອ່ອນເຮື້ອທ່າ ໄກເປັນກີ່ຕາຍ ໂອກາສຣອດມີຕໍ່າ
ນາກ ແຕ່ປັງຈຸບັນນີ້ການແພທຍໍເຈີ່ມກ້າວໜ້າ ເປັນໄດ້ກີ່ຫາຍໄດ້ ການດ່ວ່າ “ໄອ້
ທ່າ” ຈຶ່ງມາຍລື່ງວ່າຈະຕ້ອງເຈອເຮືອງແຍ່ງໆ ແຕ່ກີ່ຮັກຍາໄດ້ແນ່ນອນ ນັບວ່າເປັນກາ
ອວຍພຣທີ່ເປັນມົກລົງຄື່ອງດ່ວ່າ “ໄອ້ໃຫ້ວັດນຸກ” ເປັນໄຫວ່າ

ເມື່ອພົດຄື່ອງດ່ວ່າ ໃນພະໄຕປຶກກ່າວໄວ້ວ່າ ເມີ່ ປະເກດ ຄື່ອງ ດ່ວ່າ
ທ່ານ ກັນ ດ່ວ່າອຸກຄູ່ ທີ່ຂໍ້ວ່າ ດ່ວ່າທ່ານ ໄດ້ແກ່ ດ່ວ່າວ່າ ເປັນອູ້ສູ, ເປັນ
ແພະ, ເປັນໂຄ, ເປັນລາ, ເປັນສັຕິວດີຈົນ, ເປັນສັຕິວນຽກ, ສຸກຕິບອງທ່ານ
ໄມ້ມີ, ທ່ານຕ້ອງຫວັງໄດ້ແຕ່ທຸກຕີ, ດ່ວ່າທີ່ເກີ່ວດ້ວຍ ພອກຍະ ພອກຍຣ, ຮູ້ອີ
ນິມີຕອງຫາຍແລະນິມີຕອງໜູງ

ທີ່ຂໍ້ວ່າ ດ່ວ່າອຸກຄູ່ ໄດ້ແກ່ ດ່ວ່າວ່າ ເປັນບັນທຶກ ເປັນຄົນຈຸດາດ ເປັນ
ນັກປາຫຼຸງ ເປັນພູ້ສູ ເປັນຫຮຽມກົດືກ, ທຸກຕິບອງທ່ານໄມ້ມີ, ທ່ານຕ້ອງຫວັງ
ໄທແຕ່ທຸກຕີ

ອ່ານແລ້ວຮູ້ສຶກຍ່າງໄຣນໍາງຽນ ສົມຢັກທິກາລ ເຂົ້າໃຈວ່າດ່ວ່າ ເຈົ້າເປັນ
ບຸງ ຕື່ອວ່າເຈັນແສນອ່າງນາກ ແຕ່ປັງຈຸບັນນີ້ ແຫຼກຮັບຜົນປັບປຸງສົມຢັກ
ໄປເລື່ອນໄປ ໄກໂຄນດ່ວ່າ ເຈົ້າເປັນອູ້ສູ ຜູ້ເຂົ້າກີ່ຫາຍຮູ້ຈົງຈາກ
ເຫັນວ່າເຂົ້າໄດ້ກົດ້າງໄຣກັນນໍາງ ເຂົ້າຈະເປັນວິກຸດຕື່ອັນໄວ ໂອກາສເໜືອນກັນເວົ້ອງທີ່ຜູ້ເຂົ້າ
ດ່ວ່າໄວ້ຮູ້ອີ່ ຮູ້ອີ່ເຂົ້າຈະຫ້ວ່າຮາຍຈຳກັດືກ

ອໍາກຮູ້ຈົງຈາກ ນະຄົມ

(ຖ່ານ ພະໄຕປຶກ ເລີ່ມ ۲ ຊົ່ວໂມງ ۱۵۶ ພන້າ ۱۶۶ ແລະ
[www.tttonline.net](http://tttonline.net))

น. สุธรรมเนชี

กำลังใจ หมายถึง ใจที่มีพลังมีอำนาจอันยิ่งใหญ่ อันชุ่มชื่น เมิกบาน ร่าเริง สะอาด สงบ สว่าง เย็น ซึ่งสามารถทำให้คนเปลี่ยนแปลงไปได้จาก หน้ามือเป็นหลังมือ คือ ทำให้คนที่มีปัญหา มีความทุกข์ กลับกลายเป็นคน ที่หมดปัญหา มีความสุข ได้ทำให้คนที่มีความทุกข์ช้ำน กลับกลายเป็นคนที่มี ความสงบ เยือกเย็น ได้ทำให้คนที่หดหู่ เศร้า โศกเสียใจ กลับกลายเป็นคนที่ มีความชุ่มชื่น เบิกบาน ร่าเริง ดีใจ ได้ ทำให้คนที่ใจไม่สู้ ห้อแท้ กลับ กลายเป็นคนใจสู้เข้มแข็ง ได้ ทำให้คนที่ยากจน กลับกลายเป็นคนรวย ได้ ทำให้คนที่เคราะห์ร้าย กลับกลายเป็นคนโชคดี ได้ ทำให้คนที่เขี้ยว น่าเกลียดน่ากลัว กลับกลายเป็นคนที่สวยงามหล่อ น่ารัก น่าเอ็นดู ได้ ทำให้คนที่โลกมาก นักมาก นักได้ กลับกลายเป็นคนที่ชอบให้ ชอบ แบ่งปัน ชอบเสียสละ ได้ ทำให้คนที่มัก กอร์ช คิดเคี้ยดแค้น amat พยายนาท ประทุยร้าย อิจฉาต่อคนอื่น กลับกลายเป็นคนที่มีแต่ความเมตตา กรุณา สงสาร และยินดีปรารถนาดีต่อผู้อื่น ได้ ทำให้คนที่มีความหลงผิด ไม่รู้แจ้ง เห็นจริง กลับกลายเป็นคนมีสติปัญญา แจ้งเห็นจริง ได้ พูดง่าย ๆ ก็คือ ทำสิ่งที่ชัวใจดี ทำสิ่งที่ดีให้เขา ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้กลับกลายเป็นบวก

นั่นเอง สำหรับคนส่วนมากแล้ว ก็จะคิดว่า กำลังใจจะต้องได้มาจากบุคคล อื่นเท่านั้น ก็จริงอยู่ แต่ก็เป็นจริงเพียงแค่เสี้ยวหนึ่งในร้อยเท่านั้น และ กำลังใจที่ได้มาจากบุคคลอื่นจะอยู่กับเราได้ไม่นานทั้งยังมีกำลังน้อย ช่วย แก่ปัญหาได้เพียงเล็กน้อยและบางอย่างเท่านั้นเอง

ส่วนกำลังใจที่มีพลังอำนาจจริง และช่วยแก่ปัญหาต่าง ๆ ได้ จะต้องเป็นกำลังใจที่เราสร้างขึ้นมาด้วยตัวของเราวง และสร้างให้มีขึ้นได้ ทุกขณะที่ต้องการ และวิธีสร้างกำลังใจไม่ได้ยากเย็นอะไร ทั้งไม่ต้อง ลงทุนอะไร สามารถสร้างให้มีขึ้นมาได้ แต่มีข้อจำกัดอยู่ว่า เมื่อได้ เราจะ ไม่สามารถโลก กอร์ช และหลงอยู่ ก็ยากมากในการที่จะสร้างกำลังใจ เพราะ ใจที่มีความโลก กอร์ช และหลง ย่อมเป็นใจที่หมดสภาพ เป็นใจที่อ่อน หัก ฟรág ให้มีกำลังได้ยาก เปรียบเสมือนร่างกายที่มีโรค ย่อมหมดสภาพ หมดแรง ไม่สามารถที่จะทำงานต่าง ๆ ได้ จนกว่าร่างกายจะหายจากโรค จึงจะสามารถทำงานได้ จิตใจเราเหมือนกัน ถ้ายังมีความโลก กอร์ช หลงอยู่ ก็เป็นใจที่หมดสภาพอ่อนกำลังหรือไม่มีพลังอำนาจในการที่จะคิด แก่ปัญหาต่าง ๆ ให้ถูกต้อง และให้ดีขึ้นได้

ทุก ๆ คน ไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่า คนเราที่มีปัญหา มีความทุกข์ อยู่ทุกวันนี้ เพราะว่า ยังมีความโลก กอร์ช หลงอยู่ คนไหนมีมาก ก็มีทุกข์ มาก มีปัญหามาก คนไหนมีน้อย ก็มีทุกข์น้อย มีปัญหาน้อย คนไหนไม่มี ก็ ไม่มีทุกข์ ไม่มีปัญหา ทั้งยังมีพลังจิตหรือกำลังใจติดตัวอยู่ตลอดเวลา

เมื่อใด เรายังจะ ผิดหวัง ทำอะไรด้วยความโลก กอร์ช หล ง ย่อมจะได้รับทุกข์ และเกิดปัญหาขึ้นตามมาอย่างแน่นอน ส่วนจะมากหรือ

น้อยนี้ ขึ้นอยู่กับว่า ขณะที่เรามาทำสังคม พุด หรือทำอะไรนั้น เราเมื่อความโกรธ หลง มากหรือน้อยเพียงไร ถ้ามีมาก ก็มีทุกข์และปัญหาตามมาก ถ้ามีน้อยก็มีทุกข์และปัญหาตามมาน้อย ถ้าไม่มี ทุกข์และปัญหา ก็ไม่มีตัวอย่าง เช่น กฎหมายรัฐธรรมนูญ คนที่ร่างและเขียน เป็นผู้ที่ยังมีความโกรธ หลงอยู่ จึงมีปัญหาตามมาให้แก้กันอยู่เป็นประจำทุกฉบับ ตรงกันข้ามกับ หลักธรรมาภิบาล ที่พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรับปัญญาไว้ โดยปราศจากความโกรธ โกรธ และหลง จึงไม่มีปัญหาตามมาให้แก้ไขในภายหลัง ทราบเท่านั้นดีทุกวันนี้

วิธีแก้ กือ เมื่อใด ที่เรามีความโกรธ โกรธ และหลง ทั้ง ๓ อย่าง หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ควรที่จะตัดสินใจพูด หรือทำอะไรลงไปในขณะนั้น สิ่งที่ควรจะทำคือต้องหาวิธีกำจัดความโกรธ โกรธ หลง ให้เบาบางลง หรือให้หมดไปเสียก่อน แล้วค่อยตัดสินใจพูด หรือทำอะไรลงไปแล้วทุกข์และปัญหาจะไม่ตามมาในภายหลัง ถึงมีก็เพียงแค่เล็กน้อย สามารถทนได้ และแก้ไขไปได้

วิธีกำจัด ความโกรธ โกรธ หลง ทั้ง ๓ อย่าง กือ

๑. การกำจัดความโกรธ กือ การเปลี่ยนแนวความคิดที่ต้องการจะมีจะเป็น จะได้ เป็นความคิดที่ต้องการจะเสียสละ จะปล่อยวาง จะให้ โดยให้นึกถึงความตายอยู่ทุกขณะทัยใจเข้าอก และคนที่ตายแล้ว ไม่สามารถที่จะนำอะไรติดตัวไปได้เลยแม้แต่น้อย มีแต่คุณงามความดีหรือบุญและความชั่วหรือบาปเท่านั้น ที่จะสามารถติดตัวเราไปได้ ทุกเพศทุกชาติ เมื่อเป็นเช่นนี้ เรายังจะอยากจะมี จะเป็น จะได้ เพื่ออะไรกัน ทำไม่ไม่พยายามสร้าง

ทุกงานความดีให้ติดตัวไปเล่า โดยพยายามรักษาศีลของตนเองให้บริสุทธิ์ เพราะศีลช่วยควบคุมการกระทำการพุดของเราให้ถูกต้องได้ กือ ศีล ๕ สำหรับประชาชนทั่วไป ศีล ๘ สำหรับอุบาสก อุบาสิกา ศีล ๑๐ สำหรับสามเณร ศีล ๒๒๗ สำหรับพระภิกษุ

๒. การกำจัด ความโกรธ กือ การเปลี่ยนแนวความคิด ซึ่งซังโกรธพยาบาท ตามาต เกี้ยดແคืน อิจชา ริษยา เป็นความคิดที่มีแต่ความรักความเมตตา ความกรุณา ความสงสาร ความยินดีปริดาต่อคนอื่น โดยให้ปักใจหลักกฎแห่งกรรม และผลแห่งกรรมว่า ใครทำกรรมเช่นไรไว้ย่อมจะได้รับผลแห่งกรรมนั้นอย่างแน่นอน ไม่ช้าก็เร็ว พุดง่าย ๆ กือ ไม่ว่าเราหรือเขา ถ้าคิดไม่ดี พุดไม่ดี ทำไม่ดีเอาไว้ จะต้องได้รับผลแห่งกรรมนั้นอย่างแน่นอน และไม่สามารถที่จะหลีกหนีไปได้เป็นอันขาด ตรงกันข้ามหากว่าเราหรือเขาคิดดี พุดดี ทำดีเอาไว้ จะต้องได้รับผลแห่งกรรมคือความสุขตามมาอย่างแน่นอนเหมือนกัน ไม่วันใดก็วันหนึ่ง หรือชาติใดชาติหนึ่ง ในวัฏจักรสารนี้ นอกจากนี้ให้นึกถึงคำสอนที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า กุณาราทุกคนหรือสัตว์ทุกตัวในโลก หรือวัฏจักรสารนี้ ต่างก็ล้วนเคยเป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นพี่เป็นน้อง เป็นญาติกันทั้งนั้น ไม่ชาติใดก็ชาติหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะคิดโกรธเกลียดกันไปทำไมเล่า ทำไม่ไม่รับช่วยเหลือกันและกัน เพื่อจะได้ชดใช้กรรมเก่าที่ทำไว้ไม่ดีกับคนและสัตว์เหล่านั้น ไม่เก็บเป็นพ่อเป็นแม่เราในชาติใดชาติหนึ่ง นอกจากนี้แล้ว ต้องพยายามฝึกฝนจิตของตนเองให้มีสมารถ มีสติ มีความมุ่งมั่นแน่วแน่ เนพะในสิ่งที่ตนเอง นึกคิด พูด หรือทำในขณะนั้น ไม่ควรสนใจในสิ่งอื่น หรืออย่างอื่น

เพริ่มเมื่อจิตมีสมานาค มีสติแล้ว ก็จะช่วยให้จิตใจของเรามีแต่รำพึงใน ไม่ชุ่นเคืองได้

๓. การกำจัดความหลง คือ การเปลี่ยนจากความหลงผิด ขาดสติ ไม่รู้ตามความเป็นจริง มีสติปัญญา รู้จักเหตุรู้จักผล รู้จักพิจารณาไตร่ตรอง เลี้ยงก่อนจึงลงมือทำอะไรมากไป มองเห็นสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นไปตามกฎของ ไตรลักษณ์ คือ มีการเกิดขึ้น ต้องอยู่ และดับไป ตามเหตุปัจจัย ไม่สามารถจะหลอกหน้าไปได้ ไม่ว่าจะเป็นคน เป็นสัตว์ หรือสิ่งของ ย่อมตกลอยู่ภายใต้ของกฎธรรมชาตินี้ เมื่อคราวนี้ก็คิดได้อย่างนี้ ความหลง ความยึดมั่นในสิ่งต่าง ๆ ก็จะค่อยๆ หายไปจากการใช้ของเราได้เอง คงเหลือแต่ตัวสติปัญญาเท่านั้นที่ยังคงอยู่ เมื่อนั้นเราจะสามารถควบคุมความคิดของเราให้ถูกต้องไม่หลงผิด มองเห็นทุกอย่างไปตามความจริงของมัน

เมื่อจิตใจเราปราศจากความโลภ โกรธ หลงแล้ว เราจะสามารถที่จะตัดสินใจพูด และทำทุกอย่าง ได้โดยอิสระเสรี ไม่มีความวิตกกังวลใด ๆ เมื่อมีปัญหาหรือความทุกข์ใดๆ เกิดขึ้น ก็สามารถแก้ไขได้อย่างง่ายดาย และรวดเร็วทันใจอย่างน่าอัศจรรย์ เพราะเรามองเห็นสาเหตุ และวิธีกำจัดปัญหาและทุกข์นั้น

ส่วนการสร้างกำลังใจให้กับตัวเอง สำหรับคนที่ยังมีความโลภ โกรธ หลงอยู่นั้น ต้องใช้วิธีเปลี่ยนแนวความคิดจากลบให้เป็นบวกในทุกเรื่อง ขอยกตัวอย่างคน ๒ คน ระหว่างคนที่มองทุกอย่างในแง่ลบ และคนที่มองทุกอย่างในแง่บวก ดังนี้

๑. คนที่มองทุกอย่างในแง่ลบ จะมองอย่างนี้ว่า เราเมื่อเกิดมา ก็เกิดมาในพระภูตที่ยากจน แฉมหน้าตาดีหรือ ไม่หล่อ ไม่สวย อยากจะได้อะไรก็ไม่มีเงินที่จะซื้อ อยากจะขึ้นมอเตอร์ไซ จีรรถเกง รถเบนซ์ นั่งเครื่องบิน แต่ก็ไม่มีความสามารถ อย่างเดียวก็ได้แต่จีวยาน นั่งเกวียน หรือขึ้นกระยานเก่า ๆ พินัยกรรมนั่นสุดท้ายที่ปูเหลือไว้ให้โดยไม่ได้ตั้งใจให้ เพราะปูนำอาไว้ด้วยไม่ได้จึงทิ้งเอาไว้ให้ เวลาป่วยไข้ไม่สบาย ก็ไม่มีเงินจะซื้อยามากินหรือไปหาหมอ ห้องปั้นเข้าไปป่าไปหาสมุนไพรมากินจึงจะหาย ทำไมเกิดมาบันจึงทุกข์ บ้านๆ ยากจนเป็นอย่างมาก ไม่รู้อย่างนี้หนอ เป็นต้น

๒. คนที่มองทุกอย่างในแง่บวก ก็จะมองอย่างนี้ว่า โชคดีจังเลยที่เราได้เกิดมาเป็นคน แฉมยังมีอาการครบ ๓๒ อีก พ่อแม่ก็ยังอยู่ครบ อย่างก็เป็นอะไรก็ได้กิน โดยไม่ต้องใช้เงินซื้อสักบาท แค่ขึ้นเข้าไป ลง床 นอนงอกลงนึง ก็มีให้กิน ทั้งกุ้งหอยปูปลา ผลหมายราไน์ต่างๆ นานานิดเดียวไปหมด ไปไหนมาไหนก็ไม่ต้องเดิน เพราะมีจักรยานที่ปูฝากเอาไว้ให้ กุ้งจีไปไหนก็ไม่ห่วง วิตกกังวลว่า�้ามันจะหมด เพราะไม่ได้ใช้น้ำมัน ก็มีคนที่เขาเมื่อเตอร์ไซ หรือรถเบนซ์ขับ เวลาเกิดอุบัติเหตุก็บาดเจ็บ หรือตายกันเดียว ไม่บาดเจ็บหรือตายยกครัวเมื่อคนที่เขาเมื่อรถเบนซ์ พะรำจารยานนั่งได้แค่นเดียว อย่างมากก็สองคน เวลาป่วยไข้ไม่สบาย ก็มียาสมุนไพรจากป่าจากเขากิน ไม่ต้องไปหาหมอให้เสียเงินเสียทอง ไปก็ตั้งแต่ที่เกิดมาเพียงพร้อมจะ ไม่รู้อย่างนี้หนอ เป็นต้น
“เมื่อถูกหรือทุกข์ แค่รู้ แค่เห็น เท่านั้น แล้วท่านจะได้พบกับความจริง”

พุทธพจน์จากพระสูตร

ส.๙๘. บ'จด. ๘'๙

ในสมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประทับอยู่ที่ป่าอิลิปตัน-
มุคทายวัน พระองค์ทรงได้ตรัสเล่าเรื่องของบุตรเศรษฐีผู้มีทรัพย์มาก ให้
เหล่าภิกุทั้งหลายฟังว่า สมัยหนึ่งมีบุตรเศรษฐีคนหนึ่งซึ่งบังเกิดในตระกูล
เศรษฐีมีสมบัติ ๙๐ กอภู ได้อาศัยอยู่ในกรุงพาราณสี ต่อมามารดาบิดาของ
เขาถูกใจคิดที่น้อมอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้แล้ว จึงได้ส่งไปศึกษาเล่าเรียน
ศิลปะวิทยาต่าง ๆ และในเมืองนั้นได้มีตระกูลเศรษฐีอีกตระกูลหนึ่งซึ่งมี
สมบัติ ๙๐ กอภูเหมือนกัน ตระกูลนี้มีธิดาอยู่คนหนึ่ง เมื่อเด็กสองคนนี้
เจริญเติบโตเป็นหนุ่มสาวแล้วมีความราคะของทั้งสองฝ่ายได้ทำการแต่งงาน
ให้ทั้งคู่ ซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างรัก彼此ร่วมกัน ต่อมาราดาบิดาของเขาก็หันมอง
ได้ถึงแก่กรรม ทรัพย์สมบัติถึง ๑๖๐ กอภูก็รวมอยู่ที่บ้านบุตรเศรษฐี

บุตรเศรษฐีนี้จึงต้องเข้าเฝ้าพระราชาวังและสามครั้ง วันหนึ่ง
ในขณะที่กำลังเดินทางไปป่านนั้น ได้มีพวนักลงสร้างพากันนั่งคุ้มสูราอยู่ที่ริม
ทาง เมื่อบุตรเศรษฐีเดินผ่านไปจึงได้พากันปรึกษาหารือกันว่า “ถ้าพว
กราสามารถที่จะชักชวนบุตรเศรษฐีนี้ให้มาคุ้มสูรา กับพวกราได้ก็จะเป็น
การดี ความพางสุกก็จะมีแก่พวกรา” จึงพากันวางแผนเพื่อที่จะให้บุตร
เศรษฐีมาคุ้มสูรา กับพวกราของตน จึงได้พากันนั่งคุยอยู่ที่ริมทาง เมื่อเห็น

บุตรเศรษฐีเดินทางกลับมายังพากันเริ่มทำการแพนทิว่างไว้ คือพากัน
ที่มีสูราแล้วก็พางกินกับแกล้มไปด้วยพางชักชวนบุตรเศรษฐีให้คืบกิน
พากัน เมื่อบุตรเศรษฐีได้ยินคำนี้จึงหยุดแล้วถามคนใช้คนสนิทว่า
“พวกราคุ้มอะไรกัน” คนใช้ตอบว่า “คุ้มสูรานาย” บุตรเศรษฐีถามต่อว่า
“มีอะไรอยู่ในน้ำ” คนใช้ตอบว่า “น้ำที่คุ้มกว่าน้ำนี้ไม่มีอีกแล้วใน
โลก” บุตรเศรษฐีจึงกล่าวว่า “จันเราก็คุ้มได้สิ” จึงให้คนใช้นำสูรานามิด
หน่อย แล้วคั่มลงไป พวนักลงสร้างเมื่อเห็นบุตรเศรษฐีคุ้มก็พากันเข้าไป
แรกด้วยเศรษแล้วขยุงให้บุตรเศรษฐีคุ้มสูรา ต่อมาน้ำน้ำนักบุตรเศรษฐี
ก็ให้ติดสูราและได้ให้น้ำเงินไปซื้อสุราน้ำที่ละ ๑๐๐ กหานปะน้ำง ๒๐๐
ป่ากและซังได้มีการจ้างคนมาขับร่องประโคนคุณตรีให้ฟังอีกด้วย ถ้า
น้ำร่อง น้ำเด่นคนในบริเวณหรือเต็นได้ถูกใจก็จะมีเงินรางวัลให้ถึง ๑,๐๐๐
หรือ ๒,๐๐๐ กหานปะอีกด้วย เมื่อใช้สอยเงินสูรุ่สูรุ่ย่างน้ำนั้น ต่อมาก็
พัฒนาเป็น ๙๐ กอภูที่เป็นของคนกึ่งคลัง เมื่อกันใช้มานอกกว่า “นาย
สมบัติของท่านหมดแล้ว” จึงถามว่า “แล้วสมบัติของกรรยาเรามีอยู่หรือ
ไม่” คนใช้ตอบว่า “มีขอรับนาย” จึงสังว่า “ถ้าเช่นนั้น เจ้าจะไปเอา
มา” ต่อมาก็ได้ใช้เงินทองเหล่านั้นหมดไปเมื่อเดิน ต่อมามีอีกทรัพย์สมบัติ
ใหม่ก็ได้เริ่มขาย นำ สวนผัก สวนผลไม้ เป็นต้น ก็ยังไม่พอ จังกระทั้งขาย
บ้านและที่ดินของตนเอง และเมื่อขายแล้วเข้าของบ้านจึงได้ขับไล่ขายจาก
บ้าน เข้าไปกรรยาบ้านเจ้าไปอาศัยเรื่องคนอื่นอยู่และพากันเที่ยวขอทาน
ขอเพหานอาหารจากคนอื่นมารับประทานเพื่อเลี้ยงชีวิต วันหนึ่งพระผู้มี
พระภาคเจ้าทอดพระเนตรเห็นเขายืนอยู่ที่ประตูโรงฉันคอรับอาหารที่

พระภิกขุสามเณรฉันเหลือจึงทรงแย้มพระโอมรู้ พระอานันท์แลเห็นจึงทูล
ถามว่า “พระองค์ทรงแย้มพระโอมรู้ ทำไม่พระเจ้าข้า” พระผู้มีพระภาค
จึงตรัสบอกว่า “อานันท์เชื่องมองดูบุตรครรภ์สิ่งมีทรัพย์มากนี้ ผลลัพ
ทรัพย์ถึง ๑๖๐ กก. แล้วพากลารยาเที่ยวขอกทานเลี้ยงชีวิตนี้เดิม แต่ถ้าบุตร
เครียร์นี้ไม่ผลลัพย์ทรัพย์ให้หมด ประกอบการงานในปฐมวัย จะได้เป็น^๑
เศรษฐีที่เลิศที่สุด ในเมืองนี้ แต่ถ้าออกบวชจะบรรลุพระอรหันต์ ภาระ
จักเป็นพระอนาคตี ถ้าประกอบการงานในมัชณิวัย จะเป็นเศรษฐีชั้นที่^๒
๒ ออกบวชจะได้เป็นพระอนาคตี ภาระจักเป็นพระสักกาคมี ถ้า
ประกอบการงานในปัจจินิวัย จะได้เป็นเศรษฐีชั้นที่^๓ ออกบวชจะเป็น^๔
พระสักกาคมี ภาระจักเป็นโสดาบัน แต่คุณนี้เทาทั้งเสื่อมจากโภคทรัพย์
และเสื่อมจากกรรมผล เปรียบเสมือนนกกระเรียนแก่ในปีอุกตมที่แห้ง
ขาดประจำนี้” เมื่อพระองค์ตรัสกับพระอานันท์เสร็จแล้ว จึงตรัสพระคณา
อีกว่า “พว垦界ลา ไม่ประพฤติพรหมจรรย์ ไม่ได้ทรัพย์ในคราวเป็น
หนุ่มสาว ย่อมชนเชาเหมือนนกกระเรียนแก่ ชนเชาอยู่ในตุมที่หมอด bla
กะนัน พว垦界ลา ไม่ประพฤติพรหมจรรย์ ไม่ได้ทรัพย์ในคราวเป็น
หนุ่มสาว ย่อมนอนหอดดอนถึงทรัพย์เก่า เหมือนลูกศรที่หลุดจากแหล่ง
กะนัน”

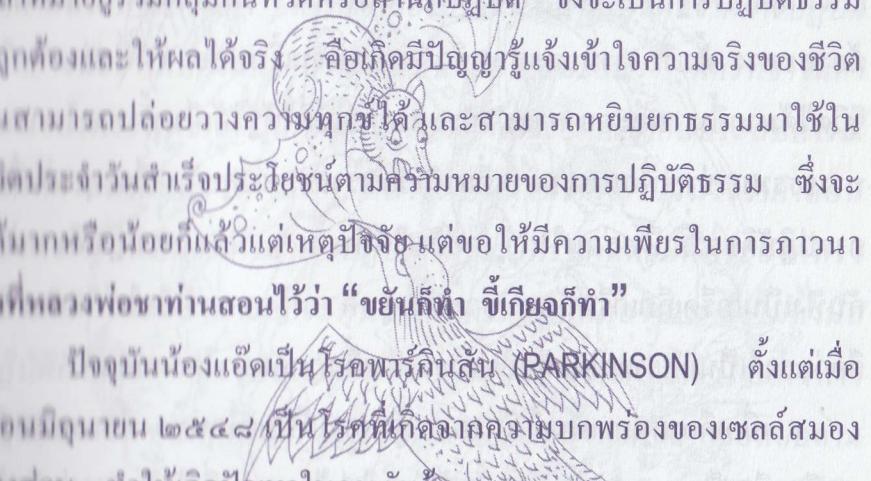
เพราะฉะนั้น เห็นไหมว่าการดีมีสุราనั้นมีโทษหันต์ แม้เศรษฐีที่มี
ทรัพย์ถึง ๑๖๐ กก. ยังไม่เหลืออะไรเลย อีกทั้งยังเสื่อมจากกรรมผลต่างๆ
แล้วญาติโยมสาครุชนยังจะพากันดีมอยู่ทำไม่ หันมาเลิกเหล็กันดีกว่า
อย่างที่เข้าพูดกันว่า เลิกเหล็กันกัน นะคุณโนม

ก้าวไป บนทางธรรม ศรัทธานำปัญญา กำกับ

... คนใกล้ตัว ...

(ต่อจากฉบับที่แล้ว) ตอนคุณย่าอายุ ๕๐ ปี ลูกหลานได้รวบรวม
เงื่องทำบุญด้วยสมเด็จพระสังฆราชเพื่อใช้ในวัดดุประสงค์ต่างๆ ในการ
ที่บุปผาบุญพระพุทธศาสนา งานนี้น่องแอ็คถูกพิชิตเพื่อนซึ่งก็คัดแซวว่า
“กราหน้าเพื่อนุฒจะทำบุญอีกเมื่อไหร่นอกผู้ด้วยนั้น มนจะลาออกจากงาน
ไปบ่าวชรอ” พิชิตก็เลยถูกจิ่มสรรษเสริมว่า “ไอ้ทุเรศ กิดได้ยังไงนะ” แล้ว
พวกรากีนั่งหัวเราะกันเป็นที่สนุกสนาน เมื่อมีความนี้คงแอ็คและคุณอาทั้ง
สองไปที่บ่าวดหนินมากเป็นในวันออกพรรษา ก็ได้มีโอกาสเข้าไปกราบ
ท่านปู่ท่านก้อบ้าง ใกล้ชิด พวกรากีนๆ ไม่เคยเข้าจักครอบครัวไหนที่มี
พากษาแม่ตอนกรอบครัวน้อยแอ็ค คลายเครื่องที่หัวใจ บัดดี้นน่องแอ็คพูดถึง
ชาบีฟางส์ต่างๆ ของการทำบุญและปฏิบัติธรรม ซึ่งส่วนใหญ่น่องแอ็คก็
ฟังมาทางครูอาจารย์หรือญาติผู้ใหญ่ บางครั้งพวกรากีนสึกว่าเป็นเรื่อง
เกือบเชื่อ เวลาที่ตามน้องแอ็คเข้าไปในคลอง ๗ ได้คุยกับคุณอาและ
ญาติฯ ผู้เขียนรู้สึกว่าตรงนั้นเป็นคนละโลกกับสังคมที่เราอยู่เลยที่เดียว
ถูกหกานคุณบ่าเป็นผู้มีศรัทธาและรู้จักการปฏิบัติธรรมทุกคน ต่างกันที่
ความเพิ่มมากน้อยตามเหตุปัจจัยเท่านั้น

ในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมานับได้ว่าเป็นช่วงที่ผู้เขียนได้ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังมากขึ้น และได้เห็นอนิสัยจากการปฏิบัติ เข้าใจคำที่ว่า “ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม” “ธรรมะจัดสรรษ” ผลที่ได้จากการปฏิบัติเป็นปัจจัตตั้งจริง ๆ คือ “รู้ได้เฉพาะตน” ความเห็นหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไปถึงแม้จะยังไม่สามารถปล่อยวางได้ทันทีในหลาย ๆ เรื่องที่เข้ามาระบุแต่ก็ได้รู้จักสภาวะของความสุขสงบเย็นในชีวิตว่ามีรสชาติอย่างไร เวลาที่เรามีสติตั้งมั่นแล้วสามารถช่วยแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตได้อย่างไร ทำให้เกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนา เป็นศรัทธาที่ตั้งมั่น ไม่มีข้อสงสัยใด ๆ และมีความเพียรพยายามจะปฏิบัติมากขึ้น เวลาของพระพุทธรูปก็ไม่ได้นึกถึงการคลบบันดาลถึงต่าง ๆ เมื่อนحنในอดีตที่ผ่านมา แต่จะระลึกถึงคำสอนของพระพุทธองค์ และเป็นสิ่งเดือนใจให้นึกถึงการปฏิบัติ ถ้าจะติดเรื่องของพระ ก็จะขอแต่เรื่องทางธรรมและระลึกอยู่เสมอว่า จะต้องทำเหตุปัจจัยอย่างไร เพื่อเป็นทางให้ไปถึงตรงนั้น ปัจจุบันนี้เพื่อน ๆ อิก六合ยคนก็ได้เข้ามาปฏิบัติ และเห็นผลของการปฏิบัตินั่ง ไม่นากก็น้อย เดียวเนื้อเวลาเข้าไปในคลอง ๗ พวกรากุยกับคุณอาโจ้เข้าใจมากขึ้น เราไม่รู้สึกว่าโลกตรงนี้แตกต่างจากเราอีกต่อไป เพราะเราเข้าไปอยู่ในทางสายเดียวกันแล้ว หลวงพ่อพุทธทาสเคยกล่าวไว้ว่า “ศรัทธาที่เปลวว่าความเชื่อนี้ต้องมาจากความรู้ มากับปัญญา มาจากความเข้าใจที่ถูกต้อง ศรัทธาที่มีความรู้ เป็นพื้นฐาน ก็จะมีการปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติแล้วเกิดเห็นผล เห็นอนิสัย ศรัทธาก็จะเพิ่มมากขึ้นและมีความเพียรที่จะปฏิบัติมากขึ้น” ซึ่งผู้เขียนก็ได้พิสูจน์และเห็นจริงตามที่ท่านกล่าวไว้แล้ว

อย่างให้ท่านผู้อ่านที่ยังไม่เคยปฏิบัติธรรม ลองเข้ามาศึกษาทำความรู้กับการปฏิบัติดูบ้าง การปฏิบัติธรรมมีความหมายกว้าง คือการเอากรรมมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิต แต่ขอพูดถึงในความหมายที่แคบตามความเข้าใจของคนทั่วไปก่อน บางครั้งผู้เขียนใช้คำว่า “ภารนา” หรือ “เมธิกสติ” การเข้าไปเรียนรู้โดยการฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่มกับครูบาอาจารย์ให้ใช้กิจกรรมที่สามารถเข้าใจและเริ่มปฏิสนธามาเมื่อต้องการทำภารนาให้ในขณะที่ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ไม่ได้ทำเฉพาะเวลาที่มาอยู่ร่วมกับครูที่วัดหรือสำนักปฏิบัติ จึงจะเป็นการปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องและให้ผลได้จริง คือเกิดมีปัญญารู้แจ้งเข้าใจความจริงของชีวิตในสถานการณ์ปล่อยวางความทุกข์ ได้รู้และสามารถหยินยกธรรมมาใช้ในชีวิตประจำวันสำเร็จประทุมตามคุณธรรมหมายของการปฏิบัติธรรม ซึ่งจะให้มากหรือน้อยก็แล้วแต่เหตุบุปผัชช แต่ขอให้มีความเพียรในการภาวนาเพื่อหอบฟ้อนให้สนิทไว้ “ขยันก็ทำ นี้เกียจก็ทำ”

ปัจจุบันนี้องแอ็คเป็นโรคพาร์กินสัน (PARKINSON) ตั้งแต่เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ ปัจจุบันได้รู้สึกว่าความบกพร่องของเซลล์สมองบกพร่อง ทำให้เกิดปัญหาในการรับรู้ กระตือรือร้น และการควบคุมการตอบดื่นไหวของร่างกายบางส่วน ตอนที่ไปพบหน่อ แอ็คเป็นมากแล้ว ปัจจุบันไม่สามารถรับรู้สิ่งใดๆ ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ แอ็คต้องต้องการอ่านหนังสือต้องให้คนอ่านให้ฟัง แต่สั่นไปทั้งตัว น้องแอ็คนอกผู้เขียนว่า “แอ็คคงต้องปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังแล้ว” ซึ่งผู้เขียนเข้าใจความหมายที่น้องแอ็คพูด เพราะเข้าใจความสามารถทำสติให้ตั้งมั่นและตามรู้สิ่งที่เข้ามาระบุได้ทันแล้ว

จะช่วยควบคุมอาการของโรคนี้ได้ อย่างน้อยอาการสั่นต่างๆ จะน้อยลง ผู้เขียนสนับสนุนการตัดสินใจของน้องแอ็คดอย่างเต็มที่ ในขณะที่เมื่อก่อนนี้จะแคร้นน้องแอ็คเต็มว่า “อย่าเพิ่งทิ้งพี่ไปอยู่กับคุณอา อยู่ที่ียวด้วยกัน ก่อนนะ” ปัจจุบันอาการน้องแอ็คดีขึ้นมาก ส่วนจิมก็เป็นลูกศิษย์ท่านเด เต็มตัว และมีความก้าวหน้าทางธรรมะขึ้นเรื่อยๆ เกือบ ๒๐ ปีที่รู้จักกันมา เมื่อก่อนนี้จึงจะสนุกกับการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ทางโลก ชอบทำสิ่งที่ท้าทาย เล่นวินเชิร์ฟ คำน้ำ ขับเครื่องบินเล็ก และใช้ชีวิตอยู่บ้านข้างไอโอดี หลังจาก เกิดวิกฤตเศรษฐกิจปี ๒๕๔๐ ราษฎรกันน้อยลง จิมมีปัญหาหลายอย่างที่ ต้องสะสาง ทั้งเรื่องงานและส่วนตัว ตอนนั้นจิมเริ่มปล่อยวางสิ่งต่างๆ ใน ชีวิต ได้มากขึ้น แล้วอย่างจะทำประสาหะที่ได้รู้ได้เห็นทั้งทางโลกและ ทางธรรมชาติที่เพื่อนมนุษย์ ด้วยนิรภัยตามคนคุยกัน ก็จะคุยกันเรื่อง การปฏิบัติธรรมเป็นส่วนใหญ่ คุยกันได้ทันที นิผลการปฏิบัติตามเล่าสู่ กันฟังเป็นเกร็ดเล็กเกร็คน้อย ช่วยเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจให้กันและกัน ถือว่าเราเกือบเป็นกัลยาณมิตรที่คอยช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาโดยตลอด

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปี ๒๕๔๘ ผู้เขียนได้พบเพื่อนของพี่ชายคนหนึ่ง เขายังคงเป็นพยาบาล ซึ่งนั่นคือผู้เขียนไปเฝ้าคุณแม่ที่เขารับการผ่าตัดหัวใจ กระจาก พี่ชายบอกว่าเพื่อนคนนี้เป็นทุกข์ หล่ายปีก่อนเรอแต่งงานและ ต้องเลิกกับสามีในช่วงเวลาอันสั้น ผู้เขียนเลยเตรียมหนังสือธรรมะไปฝาก ปรากฏว่าเธอสนใจมาก เพราะเคยอ่านหนังสือธรรมะมาบ้างเหมือนกัน เรา คุยกันอยู่นาน เธอรู้สึกว่าผู้เขียนมีความสุข เธอถามว่าเคยรู้สึกเหงาไหม ก็ตอบเธอไปว่า เมื่อก่อนเคย แต่เดี๋ยวนี้ไม่เคยเลย พ่อรามีธรรมะเป็นที่

ที่แม่ เรายังไม่รู้สึกเหงา เมื่อเรารู้สึกเต็มແล้า เรายังอุยากที่จะซักชวนเพื่อน ร่วมทุกที่ให้ลองนาเดินบนทางสายนี้ดู เวลาได้เจอกัลยาณมิตรทางธรรมะ ที่เข้ามีความเห็นและจริตเสมอ ก็มีความรู้สึกสร้างไว้วางใจกัน เป็นความรักที่บริสุทธิ์มีความประรรณดีคืออย่างเหลือเกื้อกูลกัน อยากให้ มีความรักนี้ไป ต่างจากความรู้สึกเวลาที่เราได้รู้จัก กันในทางโลก ซึ่งมักจะกันด้วยผลประโยชน์ที่เป็นศรัณไหส์ แล้วเรอก็ ต้องท้อว่าทำอย่างไรให้คนที่น่าจะพอที่จะปฏิบัติธรรม ผู้เขียนก็ตอบ “ไปทบทวนการปฏิบัติ ค้าหันจะยังมีกันเพื่อให้เห็นผลจากการปฏิบัติ แต่ก็ต้องมีอยู่ในบุคลิกภาพ ถ้าที่ออกหนังสือธรรมะแล้ว พี่ครับท่านในคำ สอนของพระพุทธเจ้าก็เห็นด้วย ความรักจะหากันที่กับประสบการณ์ ที่ได้ที่ได้กันมาทุกครั้ง คันน้ำจะเป็นตัวที่ให้ความมั่นใจว่าคำสอน ของพระองค์เป็นจริง ถ้าเราปฏิบัติแล้ว ก็จะได้รับผลตามที่พระองค์ทรง กล่าวไว้ แต่ก็ต้องมีการกระตุนให้เกิดการปฏิบัติต่อไป ดังนั้น ไม่ลังมือ ปฏิบัติไป” ปัจจุบันเรื่องนี้ไปทางช่องทางที่มีอยู่ทุกแห่งในหนทาง ปฏิบัติมากขึ้น ทำให้สุดท้ายที่ได้คุยกันดูเรื่องความดีงามมากขึ้น ตรวจสอบด้าน ของการระลึกษาและพยาบาลที่จะเจริญสัมพันธ์กับพระเจ้ากัน ผู้เขียนก็รู้สึก ที่ไปกันแทบทุกวัน

เพื่อนๆ ของผู้เขียนอีกหลายคนยังคงวนเวียนอยู่ในวงจรชีวิตทาง โลก ท่านไหนที่อยู่ข้างพุทธศาสนาแค่เปลือก ในขณะที่บางคนไม่มีครับท่า แต่ ที่จะน่าดูกว่าตัวเองเป็นคนไม่มีศาสนา เวลาคุยกันสิ่งที่เพื่อนๆ ปรับ ทุกเชิงก็ซึ่งไม่พื้นปัญหานั้นเดิมๆ โดยเฉพาะเรื่องงาน ผู้เขียนพยาบาล ทางนั้นต้องพยายามเข้าใจ ผู้เขียนให้ใจดี แต่ก็ยัง

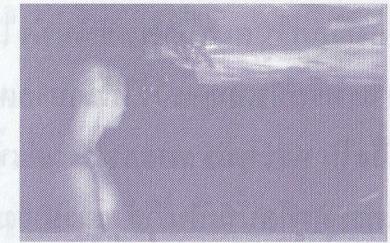
ประยุกต์คำสอนของพระพุทธเจ้าเข้ากับปัญหาที่เพื่อน ๆ พนอยู่ บางคนก็เข้าใจและสามารถปล่อยวางได้ แต่บางคนก็ไม่เปิดใจ ผู้เขียนเข้าใจปัญหาที่เพื่อน ๆ พุฒามาเพราเดยกิດในแบบเดียวกันมาแล้ว แต่ปัจจุบันการมองโลกเปลี่ยนแปลงไปในทางแย่ลง สิ่งที่เราระ Present ออกไปทางที่เพื่อนก็ไม่เข้าใจ รู้สึกเป็นบุญของตัวเองที่ได้รักษาความในทางธรรม มีอิสรภาพในชีวิตที่จะทำในสิ่งที่อยาจะทำ ในขณะที่เพื่อนของบานกนภัยการทางโลกมากมาย และยังไม่ศึกษารธรรมพระฯ ไม่มีศรัทธา ทำให้ไม่สามารถปล่อยวางความทุกข์ต่าง ๆ ได้ ก็ยังขาดอิสระทางใจ ไม่มีโอกาสที่จะพบความสุขลงมือขึ้นในชีวิตได้ สิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนรู้สึกได้ก็คือ การปฏิบัติธรรมจนรู้จักนือในหรือเด่นของพุทธศาสนา ทำให้เราคิดอยู่บนทางสายกลาง ธรรมะเป็นสิ่งที่ไม่ล้าสมัยสามารถใช้ได้ในทุกสถานการณ์

ลักษณะของการให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่พระพุทธศาสนาได้ให้ความสำคัญ กือ ห้าอย่าง ประกอบให้พุทธศาสนาникชน รู้จักพุทธศาสนาในแย่ลงที่เล็กซึ่งชื่น จนสามารถมั่นใจได้ว่า จะสามารถยึดถือเป็นที่พึ่งในชีวิตได้ และนิศรัทธาที่จะสนับสนุนแก่ภูลพระพุทธศาสนาให้เจริญก่อ งามต่อไป ให้ได้มีโอกาสบันดาลปัญญาติราตรี ศรัทธา เชื่อ ศักดิ์ และภวนา ครบถ้วนเพื่อความสุข สงบ เย็นในชีวิต ดำเนินแต่ผู้ที่มีหน้าที่เผยแพร่โดยตรง ยังไม่มีการปฏิบัติให้รู้แจ้ง จะสามารถชักนำพุทธศาสนาให้เข้าถึงแก่ทุกคนได้อย่างไร

พบกันฉบับหน้า จะพุดถึง “ธรรมที่ควรรู้ก่อนการปฏิบัติธรรม” ซึ่งผู้เขียนคิดว่าจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจก่อนที่จะเข้าไปปฏิบัติ และถ้ามีสิ่งใดที่ไม่ถูกต้อง ก็ขอให้ท่านผู้รู้ กรุณาชี้แนะมาด้วยนะจะ

บันทึกเก่า

ของ“เราเอง”

๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ วันนี้เป็นวันพระ แรม ๙ ค่ำ หลวงปู่ตู่ วัดบ้านบ่อ กำลังทำการทำบุญให้รับทำเสีย จะห่วงให้เข้าทำบุญให้ในภายหลัง (ตายไปแล้ว) บ้านนี้ไม่รู้ด้านโยชน์ (ระยะ ๑ โยชน์ เท่ากับ ๔๐๐ เมตร ในที่นี่หมายถึงไก่สามกอก) ซึ่งถ้าไปทำบุญกับคนไม่มีดี ยังได์ผลน้อยลงอีก ตามถึงปู่ ใจไปไหน... ผู้ชายแล้ว ตามถึงย่า ตามถึงใคร ๆ ที่เป็นญาติผู้ใหญ่เก่า ๆ เขาหนาแน่นที่ตายแล้ว... แล้วตัวเราจะไม่ตายหรืออย่างไร? หลวงปู่ท่านจะคำสอนของท่านวันนี้เพียงเท่านั้น

๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๗ เมื่อฉันเสร็จ ให้พรเสร็จ หลวงปู่บุกกว่า ประตู豁ที่เป็นวัดถุนิยมจะหาความสงบสุขที่แท้จริงได้ยาก เพราะถึงแม้จะมีที่นอนให้พระประปานองอยู่ในโลกอยู่ เช่นนี้ แต่ก็ยังคงมีความวุ่นวายอยู่ มิได้ขาด หายใจไม่เป็นจังหวะการแล้วหอบอกแต่สิ่งภายนอกย่อมจะหักอกทำลายผู้ทำการ奉พระบาทนี้ได้ในที่สุด

๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ วันนี้ลงไปบนหินทำงานขึ้นภู (ทางรถไปดูบ้าน) และทำงานริเวณที่พักโภมด้านล่าง หินบาดเท้าเอ่า และเอนได้โภมด้านล่างมีเรงานแตก เจ็บมาก เหนื่อย วันนี้ถูกแดดเผาตัวแสงไปหมด ตอนที่มาหินน้ำไปคลันน้ำ ได้หยุดพิงหลังปูเทคน์ให้ชาวบ้านพิงว่า “วิชา

พระมหาลokaในศาสนาพุทธนั้นทำได้ไม่ยากเลย ไม่ต้องมีพิธีไปนอนบนเตียงเป็นกันกัน สมบัติที่เราหลงกันอยู่นี่ พระอริยะเจ้าท่านเคยออกสิ่นแล้ว หานาม หรือบำเพ็ญอะไรให้ลำบากเหมือนในศาสนาอื่น ขอเพียงแต่ให้มีจิตใจที่ให้มีองค์กันน้ำลายที่บวนทึ้งแล้ว จะไม่ขัดต่อกลับมาลีนกินเข้าไป เจ้าถึงใน พระพุทธ พระธรรม และพระสังฆ อย่างแท้จริง ได้เท่านั้นเป็นพิเศษ วันนี้ถูกมาช่วยเหลือหินอีก หินทับนี่ว่าก้อยเลือดออก เมื่อนำเอารหินก้อนคุณพระพุทธโธนั้นเป็น วิสัชธรรมรرم เที่ยงแท้แน่นอน แต่ตัวผู้ภารานาั้น ไม่ใช่แค่เด็กเข้าเพื่อไปพยุงหินก้อนใหญ่ไว้ ในขณะที่เขากำลังจัดหินก้อนอยู่ เที่ยง เป็นอนิจัง” หลวงปู่นั้นเวลาเมียโอมมา ท่านจะโปรดพวงโอมอย่างนักที่ที่ขาซ้ายไม่ปล่อยหินที่ถูกจัดลงมาหมด ไม่เช่นนั้นนี่คงหักแน่ วันนี้ถ้าไม่มีญาติโอมมาท่านก็จะลงมาดูแลพระเณรอย่างใกล้ชิดด้วยตนเองเสมอ งานนั้นที่ขัด จนหลวงปู่กล่าวชมว่า “ดีมาก” ในการชนหินการจัดหิน

๒๔ มิถุนายน ๒๕๒๗ วันนี้มีงานและชาวบ้านมาช่วยงานบนที่ดินนี้ ด้วยไม่มีญาติโอมมาการบพึงเทศน์ หลวงปู่ท่านจะลงมาช่วยทำเสมอ กันมาก หลวงปู่เลยอนุญาตให้พวงพระพักกันได้ เราจึงสนับขึ้นหน่อย บ่ายโมง ไม่ใช่เพียงแค่ขันดูอยู่เฉยๆ ท่านเคยกล่าวกับเราว่า “ถ้าท่านไม่เป็นโรค ๓ โอม จึงได้ออกมาล้าน้ำร้อน วันนี้มีโกโก้ (ไม่ใช่โอลัติน เพราะพระ) ให้เสื่อนอยู่อย่างนี้ ท่านคงจะทำงานหนักได้มากกว่านี้อีกมาก” (หลวงปู่ถือว่าโอลัติน มีไข้ ผสมอยู่จึงเทียบเท่ากับเป็นอาหารอย่างหนึ่ง) ท่านเป็นโรคไส้เลื่อนอยู่ ต้องใช้เข็มขัดหัวใจคาดกัน ใส่ท่านเลื่อนลงอยู่ถ้าเรื่องการลันน้ำร้อนนี้จะมีเเนรคอยจัดด้วย และพวงโกโก้หรือกาแฟนั้น ไม่ใช่กิจการเสื่อนลงท่านจะทราบมาก

มิได้มีทุกวัน ขบวนน้ำร้อนนี้ บางครั้งก็จะมีใบไม้ที่ถือเป็นยา หรือสิ่ง

๒๖ มิถุนายน ๒๕๒๗ วันนี้ทำงานได้น้อยเพราะบ่าเกิดอักเสบ วินัยยอมให้ลันได้ออยู่เหมือนกัน เช่น ข่า, พริกไทย, ใบส้มล้ม, สมุนไพรมาจากการแบกหิน บนหินเมื่อวาน วันนี้กลางคืนตอน๓ ทุ่ม ช่างไฟฟ้า มะขามป้อม, ลูกจันทร์, เกลือ, พริกและนำatal เป็นต้น ทั้งนี้ไม่รวมนมແلاتไฟท์ก็คงจะจ่ายไฟฟ้าที่เพิ่งทำเสร็จเป็นครั้งแรก ก็ถูกภูภูมิสว่างดี จึงหยิบโอลัติน ดังกล่าวแล้ว เรื่องเกี่ยวกับการลันของพวงนี้หลวงปู่เคยเตือนอยู่ว่าถ้าไม่ถูกหันนี้ก็มีทั้งพระเณรและโอมเข้ามาตรวจสอบไฟ

เสมอว่า พวงของที่พระพุทธเจ้าว่าให้ถือเป็นยานี้ ถ้าเราไปลันพระเห็นว่าฟ้าใบใหญ่ๆเป็นหยุดทดลองไฟลงร้าวๆ ๕ ทุ่มเห็นจะได้กล่าวไว้ว่า วันนี้เป็นเป็นของอร่อยเข้าเมื่อไรแล้ว เราถือผิดวินัย เพราะมันจะกล้ายเป็นฉันอาหาร ที่ถือไฟฟันเข้าภูโดยสมบูรณ์วันแรกก็คงไม่ผิด เมื่อก่อนนี้จะมีไฟฟ้าก็แต่ที่ไปดังนั้น ถ้าใครเลี่ยงได้ ก็ให้เลี่ยงเสีย พิจารณาดูแล้ว เราคงจะต้องอาบด้วยน้ำปู และภูภูมิพระ ๒-๓ หลัง ข้างภูภูมิหลวงปู่กับที่ศาลาข้างล่างเท่านั้น หลวงปู่ว่า “ไม่มากก็น้อย”

๒๕ มิถุนายน ๒๕๒๗ วันนี้มีโอม ๒ คนมาฟังหลวงปู่สอน หลวงปู่บอกจะได้รับอานิสงส์ในการร่วมสร้างแสงสว่างครั้งนี้ด้วย ปูพูดให้เข้าฟังว่า คนเราอยู่กันไม่ถึงร้อยปีก็ตายแล้ว มีอะไรก็ให้รู้จัก

๒๗ มิถุนายน ๒๕๒๗ วันนี้เป็นวันที่มีการเปิดไฟฟ้าใช้ได้จริง ๆ วันแรก แต่ถึงมีไฟฟ้าแล้ว พระส่วนใหญ่ท่านก็ยังคงใช้เทียนของท่านอยู่ ตามเดิม จะเปิดไฟฟ้าก็เมื่อจำเป็นเท่านั้น

๒๘ มิถุนายน ๒๕๒๗ วันนี้เป็นวันอุโบสต วันนี้หลวงปู่ท่านเดือน เณร ซึ่งช่วยยกกับข้าวว่า “เดินผ่านพระพุทธรูปอย่างให้มันผิงพายนัก” ความจริงท่านคงจะสอนพระทั้งหมดด้วยว่า “ศาลานี้กว้างไม่ถึง ๑๒ ศอก (หมายถึงศาลาข้างล่างเดิม ซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้รับการต่อเติมให้กว้างดังเช่นปัจจุบัน) หลวงปู่มั่นไม่พานันได้พระพุทธรูปเช่นนี้ และก็จะไม่หันหลังให้พระพุทธรูป ไม่ทำที่นอนใกล้พระประธาน แยกนอนไปไกล ๆ เลย” วันนี้ พ่อนั่งเสร็จ หลวงปู่ยังไม่ยอมกลับกุฎิคงอยู่คุณงานก่อสร้าง บนหินอยู่ รอเวลาลงอุโบสต ซึ่งจะมีขึ้นในเวลาประมาณ ๔ โมงกว่า นิด ๆ เลย เที่ยวเดียว การสวัสดิ์โภก็จะกินเวลาประมาณชั่วโมงหนึ่งนาเสร็จก็ ๕ โมงเช้า โดยประมาณ

๒๙ มิถุนายน ๒๕๒๗ วันนี้หลวงปู่ออกบิณฑบาตที่บ้านแวงอิก เป็นวันที่ ๔ ติด ๆ กันมา ท่านบอกว่า “ยังไปไหว ก็ไปชะ เดียวแก่แล้วจะไม่ได้ไป” และเมื่อันนั้นเสร็จแล้วได้ลงมาช่วยขนหินก่อ วันนี้หลวงปู่ เทคน์ง่าย ๆ ให้ฟังระหว่างทำงานด้วย “จะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ผลบุญผล บำเพ็จติดตามเราเสมอ เหมือนเจา เราจะสน ใจมันหรือไม่ก็ตาม มันก็ยัง ติดตามตัวเราเสมอ” และท่านยังถามเชิงชวนเราคุยว่า “มีเรื่องขนาด ๑๐๐ ตันไหม” “นครพนมกับกรุงเทพฯ เวลาเท่ากันไหม?” “อเมริกาอยู่ตรง ข้ามกับเรา ทำไมคนถึงไม่ตก (จากโลก)” ขณะท่านชวนเราคุยอยู่นั้น

คุณงานก็ลงมาทำงานเวลาประมาณบ่ายโมงกว่า ท่านจึงบอกให้พระทั้งหมด กลับเข้าบ้านได้อ้อ หลวงปู่พูดอีกด้วยว่า “ภูจอก้อนนี้ ไม่ใช่เราเพิ่มมาเป็นครั้ง แรก เราเคยเกิดเคยตายที่นี่มาแล้ว เพราะว่าไม่มีที่ไหนในโลก ที่เราไม่เคย เกิดไม่เคยอยู่บนโลกนี้” และหลวงปู่ก็เคยพูดกับเราด้วยว่าคนเราชอบให้ยก ย่องเขาเป็นพญาบาล ถ้าเราเรียกเขาว่าคุณหมออ เขา ก็พอใจ เราคุยกาง โลโก ก เพื่อนำคุยกางธรรมดอก

๓๐ มิถุนายน ๒๕๒๗ ไปบิณฑบาตฝนตกหนัก จีวรเปียกหนดเลย ฝนจะตกหรือไม่ จะตกหนักอย่างไรก็ตาม พากเรา ก็คงต้องปฏิบัติภารกิจของ พากเราอย่างสม่ำเสมอ แม้จะการร่ม ร่มก็เพียงกันศีรษะ ไม่ให้เปียกเท่านั้น

๑ กรกฎาคม ๒๕๒๗ วันนี้เณรมาตามไปป้ายโรงฉันนำร้อน ดยม และเณรบุกรอบเสาทุกต้น เสร็จแล้วพากเรา ก็ช่วยกันยกโรงนำร้อนทั้งโรง เลย ทำเสร็จก็ถึงตอนเย็น ได้ข้อสังกะสีก่อหลวงปู่มา เพื่อซ่อมหลังคาถ้ำที่พัก ท่านเลยสั่งให้พระรูปอื่นตามไปช่วยด้วย ซึ่งเราไม่ได้มีเจตนาถึงจะให้เดือดร้อนพระพุทธรูปอื่นเลย (เรื่องการช่วยเหลือกันและกันในวัดถ้ำมี และถ้างค์หลวงปู่ท่านทราบ ท่านจะถือเป็นเรื่องสำคัญเสมอ แม้พากเราจะคุ้ม เป็นเรื่องเล็กน้อย)

๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ หลวงปู่เทศน์เณรน้อยว่า “อยู่กับพ่อแม่ ไม่ได้นอนกลางวัน มาอยู่วัดเป็นเณรมาหัดนอน พระใช้ไม่ได้จะมาเป็น เทวดาของพระหรือ?” ท่านเทศน์ต่อไปว่า “ตอนนี้อาจารย์ก็หมดศรัทธา คิมบี้ คิมย์ก็หมดศรัทธาอาจารย์ เอาฐานมาทำเชื้อไฟมีที่ไหน”

วันนี้ ๑๖.๖.๒๕๖๐ โดยประมาณ หลวงปู่นำอย่างแก่พิมสัตว์ (รังจีด) มาให้เราถึงกุฏิ และท่านก็มาดูหลังคาที่ท่านสั่งพระเณรให้มาซ่อมยุงค่วย รู้สึกว่าท่านกรุณาเรามากจริง ๆ วันนี้เป็นวันขึ้น ๕ ค่ำกลางคืนมีเทคโนโลยี ประมาณ ๑ ทุ่ม พอท่านเห็นเราท่านก็บอกว่า ถ้าเทคโนโลยีเป็นภัยอาสานก็ สามารถเพื่อนภาคกลาง ท่านเมตตาเรามากอีกแล้ว (เทคโนโลยีในวัน ๕ ค่ำนี้ เรา ได้แยกบันทึกไว้ แต่ขณะนี้ยังหาไม่เจอ)

(อ่านต่อฉบับหน้า....)

ចំណុះថ្លែងបាន?

ដាកមួលកា „ចំណុះថ្លែង គីជីប៊ូលី“
ឈរឈរ ឈរឈរ ឈរឈរ ឈរឈរ
ពន្លាទោះមួល គោមចំណុះថ្លែង កិតិវិទ្យូ
ចំណុះថ្លែង ជិតសំឡុង ចំណុះថ្លែង

កិតិវិទ្យូ កិតិវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ
កិតិវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ
កិតិវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ
កិតិវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ ធម្មវិទ្យូ

ចំណុះថ្លែង ចំណុះថ្លែង ឈរឈរ ឈរឈរ ឈរឈរ
ចំណុះថ្លែង ចំណុះថ្លែង ឈរឈរ ឈរឈរ ឈរឈរ
សរុបចំណុះថ្លែង ឈរឈរ ឈរឈរ ឈរឈរ
សរុបចំណុះថ្លែង ឈរឈរ ឈរឈរ ឈរឈរ ឈរឈរ

ឥឡូវការ សុន្ធការ ពិនិត្យ
សុខុមាភ សុខុមាភ សុខុមាភ សុខុមាភ សុខុមាភ

ឥឡូវការ សុន្ធការ ពិនិត្យ

សារនគរណ៍ គោលការក្រុមក្រសួងការឃើញ

● ● ● ● ៧០% ... ការអនុវត្តន៍យោង

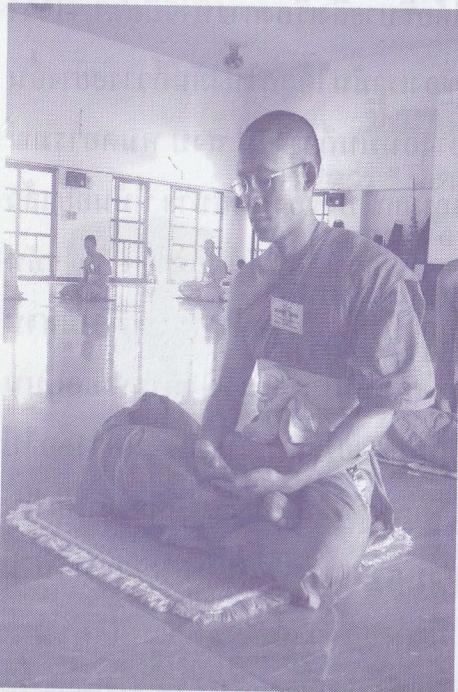
หลวงพ่อชา สุភាពトイ ท่านได้อธิบายถึงเรื่องการทำวิปัสสนาไว้ว่า

เหมือนกับเด็กของเรามันได้ลูกโป่งมันก็วางแผนอย่างอื่น ชะ การเล่นอย่างอื่นมันก็วางแผนไป สงบ หมดอารมณ์ อย่างอื่น มันก็เล่นลูกโป่งของมันสบาย นี่มันอยู่แล้ว นี่จิตสงบแล้ว สงบแค่เวลาเด็กที่มันมีลูกโป่ง จิตไม่นักที่พัวพันอยู่ในลูกโป่งอันนี้จิตมันก็สงบ ความสงบ เช่นนี้ไม่พونะ เด็กมันเห็นลูกโป่งนั้นลองอยู่บน อากาศเท่านั้น มันสบายใจมัน มันไม่ได้นึกว่าต่อไป ลูกโป่งมันจะแตกหรือไม่ มันไม่ได้คิด มันก็เห็น ลูกโป่งลองอยู่กางออกอาการมันก็สบาย เท่านี้ นี่ เรียกว่าสมณะ มีความสงบแล้วนะ

ที่นี่วิปัสสนานี้ គឺทำปัญญาให้มันยิ่งไปกว่านั้น វិឱកុក ពួកគោល មនុសា ជាប់ឯកជាមុន ត្រូវបានបង្ហាញ ពេលមនុសាឌែងដែរ ពេលមនុសាឌែងដែរ ពេលមនុសាឌែងដែរ ពេលមនុសាឌែងដែរ ពេលមនុសាឌែរ ពេលមនុសាឌែរ ពេលមនុសាឌែរ ពេលមនុសាឌែរ

พุ่งไปโน้น ไอ้สมณะนี้ไม่มีปัญญาเห็นลูกโป่งมันลอยอยู่บนอากาศ มันก็เล่นอยู่นั้นแหละ เมื่อลูกโป่งแตกโผล่มาณ์ร่องไว้ ทำไม้มันไม่ได้คิดมีปัญญา เลยว่าลูกโป่งมันจะแตกหรือยังไง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มันไม่ได้ดู มันเห็นแต่เพียงว่าลูกโป่งนั่นมันได้ใจของมันแล้ว มันก็โลயอยู่มั่นสบายใจของมัน นี่เรียกว่าสมณะ ความสงบของสมณะ สามานิษส์สงบ แต่ว่ากิเลสมันมีอยู่แต่ว่าเวลาหนึ่นมันไม่มีกิเลส ในเวลานั้น ในเดียวันนั้น ในจิตนั้นมันปราศจาก

กิเลส จิตมันจึงไม่รุนแรง มันเป็นจิตสงบอยู่ เมื่อกันกับลูกโป่งในเวลานั้น มันยังมีลมอยู่ มันก็ยังโลຍอยู่บนอากาศนั้นเอง เพื่อให้เด็กดีใจอยู่ ของปลอมๆ เท่านั้น อันนี้เรียกว่าสมณะ ก็ เมื่อกัน ผันนั้น

ถ้าจิตนั้น

ถ้าจิตนี้ชั่วๆ

จงพ้นชั่วๆ

ชั่วๆ ก็มัน

บากิส วะปเต ฟิช ตาบิส ลกเต ผล
กลุยานการี กลุยาน ป้าปกหร ฯ ป้าปก.
บุคคลหวานพิชเช่นได บ่อมไดผลเน็นนั้น
ผู้กำกัรรมดี บ่อมไดผลดี ผู้กั่กัรรมห้า บ่อมไดผลช้า.

ฉบับนี้ ขอให้ยกอาเร่อการรัมมาภูดบ้าง เพื่อให้ท่านสาธุชนทั้งหลายไดรับทราบถึงผลกรรมว่ามันเป็นอย่างไร ดังจะไดพรัตนาต่อไป บุคคลหวานพิชเช่นได บ่อมไดผลเช่นนั้น ยกตัวอย่างเช่น ชาวนาทั้งหลาย เมื่อถึงเวลาหน้าฝน ก็โถนา และหวานข้าวลงในนา ที่ไดเลี้ยว ข้าว ก็เกิดการเริ่มสูงอกงามโตวนโตคืน เพราะไดนำและคินที่เหมาะสม และชาวนาก็คูดแลเอาใจใส่ ด้วยการใสปุ๋ยบ้าง เก็บวัชพืชนำ เช่น หญ้า เป็นต้น ออกบ้าง คงคูดแลไม่ให้น้ำน้อยเกินไป หรือมากเกินไปบ้าง เมื่อเขาคูดแลเอาใจใส่ย่ออย่างนี้ ข้าวก็จะให้ผลผลิตที่ดี สมกับที่เขาคูดแลนั้นเอง ไม่เพียงเฉพาะข้าวเท่านั้นนะ หากเราปลูกสิ่งอื่น ๆ เช่น มะกรูด มะนาว มะพร้าว ส้ม โอะ โ้อเยยะแยะ หรือพืชผลชนิดต่าง ๆ เรา ก็จะไดผล

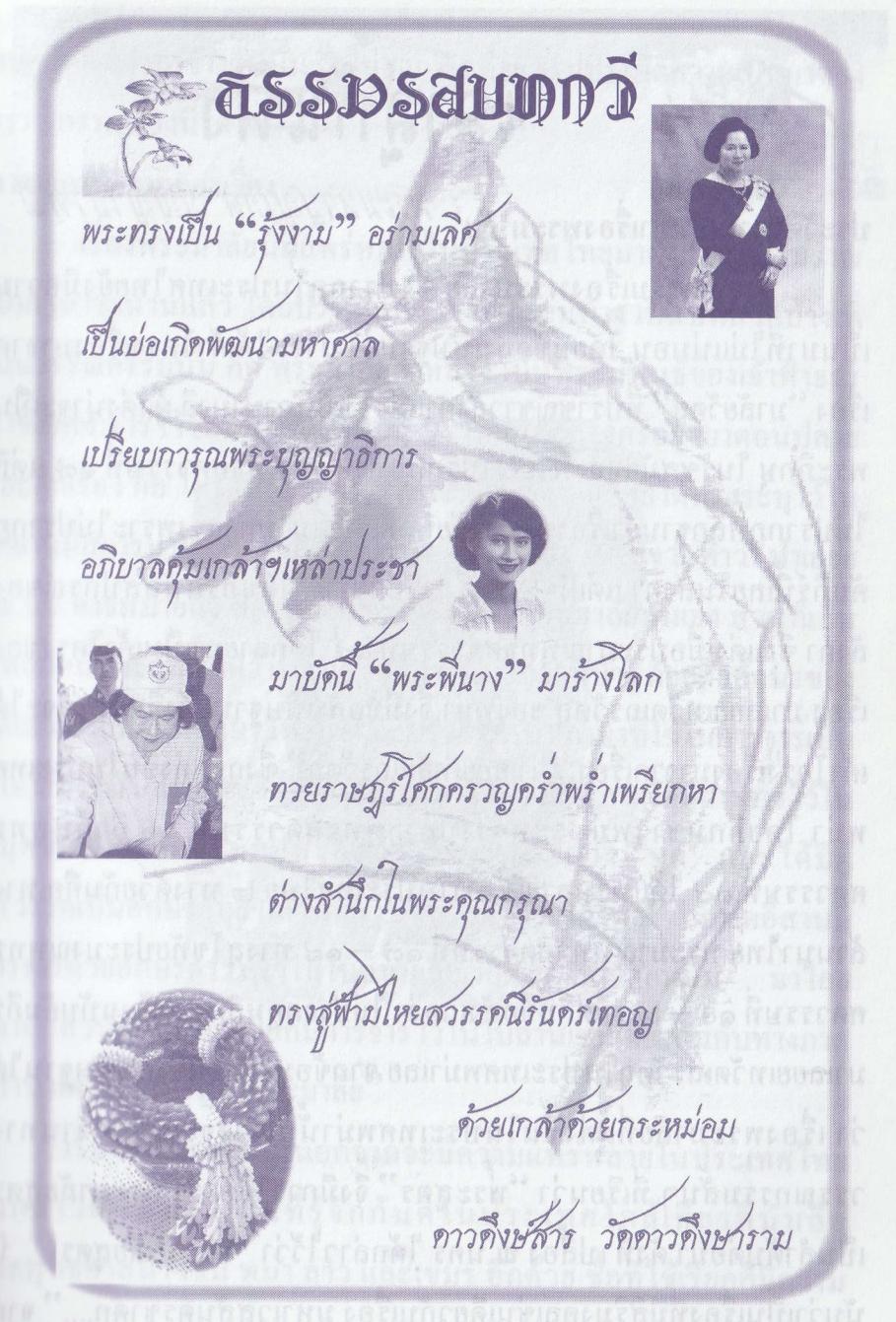
ของพี่ชนนินท์ ๆ ตอบแทน ยกเว้น ปลูกถัวเขียว ท่านจะได้ถังออกแบบ
(สาข)

ส่วนผู้ท่ามรมด ย้อม ได้ผลดี ผู้ท่ามรมชั่ว ย้อม ได้ผลชั่วนั้น คือ
ผู้ท่ามรมด กีคือทากุลธรรม ๑ อย่างคือ ๑. อโภภ ไม่อยากได้ของผู้อื่น
มาเป็นของตนเองในทางที่มีขอบ ๒. อโภษ ไม่คิดประทุยร้ายผู้อื่น หรือ
ทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน ๓. อโนหะ ไม่หลงมาย คือ ต้องเชื่อ
โดยถูกต้อง เมื่อท่ามรมดดึงที่กล่าวมาแล้ว ย้อม ได้รับผลดี คือไม่ต้องกลัว
เดือดร้อน เพราะกรรมที่ตนเองกระทำไว้แล้ว ส่วนผลที่เขาจะได้รับ คือ
ความสุขกาย สบายใจ และมีสุกติเป็นไปในเบื้องหน้า

ส่วนผู้ท่ามรมชั่ว คือท่ามรมามก หรือนาปกรณ์ เช่น ฆ่าสัตว์
ลักษรพย ประพฤติพิศในการ เป็นต้น เขาจึงได้รับผลชั่ว ตามที่ได้
ประกอบกรรมชั่วไว เป็นผู้มีความทุกข ความเดือดร้อน คือระแวงโทัย
ของตนเองในโลกนี้ทั้งชาติ แม้จะละโลกนี้ไปแล้ว เขายังจะประสบกับความ
เรื่องในอนาคตในสัมปราญพ่อไป

ขณะนั้นแล้ว ท่านสาธุชนทั้งหลาย ควรทำแต่กรรมที่ดี ๆ เท่านั้น ไม่
ควรทำกรรมชั่วเลย เพราะผู้ท่ามรมด ย้อม ได้ผลดี ผู้ท่ามรมชั่ว ย้อม ได้รับ
ผลชั่ว คือที่หลวงพ่อพระเทพปริยัติวิหาร (อดีตเจ้าอาวาสวัดคามคำดีษยาราม)
ท่านกล่าวไว้เป็นประจำว่า ดีชั่วอยู่ที่ดาวเรืองที่สูงต่ำอยู่ที่เราทำตัว ขณะนั้น.

PHOTOGRAPH BY NARIN.SRIKHAMLUKE [MR.KOEX]

ເລ່າສູ່ກັນຝຶງ

ພຣະມາທາງຊູ້ເກີດ ພຣະມາປຸກທີ່

ປະວັດຄວາມເປັນມາເຮືອພຣະມາລີ

ວຽກງານເຮົາມາລີ ທີ່ຈຶ່ງປາກູ້ໃນປະເທດໄທຍ້ອນມີຄວາມ
ເປັນມາທີ່ໄມ່ແນ່ນອນ ໂດຍມີຂໍ້ອັນນິຍຮູ້ນວ່າ ນ່າຈະໄດ້ເຄົາໂຄຮງເຮືອມາຈາກ
ເຮືອ “ນາລັບຕຸດ” ທີ່ປາຫຼຸ່ງໜ້າລັກກາແຕ່ງໄວ້ເປັນກາຍາບາລີ ຜູ້ແຕ່ງນ່າຈະເປັນ
ພຣະກິກຸ່ມ ໃນຮັບສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າປັກມພາຫຸ ໃນພຸຖະຄວຕວຣະຍທີ່ ១៣ ແຕ່ກີ່
ໄມ່ປາກູ້ຫລັກຮູ້ນວ່າເຮືອພຣະມາລັບນີ້ຖຸກແຕ່ງບື້ນໃນລັກກາ ເພຣະໄມ່ປາກູ້
ຄົມກົດນີ້ເລີຍໃນລັກກາ ແຕ່ເຄົາໂຄຮງເຮືອຈຸດຄົດລະ ໃນຄົມກົດສ໌ຫັກສປກຣົມຂອງ
ລັກກາ ທີ່ຈຶ່ງແຕ່ງເມື່ອປະມາຜຸຖະຄວຕວຣະຍທີ່ ១៤ ໄດ້ກາລີມາເປັນເຄົາໂຄຮງຂອງ
ເຮືອ ນາເລີຍທ່ວັດເດຣວັດຕຸດ ຂອງພມາ ຈຶ່ງມີຂໍ້ອັນນິຍຮູ້ນວ່າ ນ່າຈະໄດ້
ເຄົາໂຄຮງເຮືອມາຈາກເຮືອ “ນາເລີຍທ່ວັດເດຣວັດຕຸດ” ທີ່ຈຸກແຕ່ງບື້ນໃນປະເທດ
ພມາ ໂດຍກິກຸ່ມໜ້າພມ່າ ຮະຫວ່າງປາຍພຸຖະຄວຕວຣະຍທີ່ ១៦ ລົງດັນພຸຖະ
ຄວຕວຣະຍທີ່ ១៨ ໄດ້ແພ່ວ່າລາຍເຂົ້າມາໃນປະເທດໄທຢ ២ ຖາງດ້ວຍກັນຄື່ອ ຖາງ
ດ້ານນາໄທ ປະມາຜຸຖະຄວຕວຣະຍທີ່ ១៣ – ១៨ ທາງສູ່ໂບທັບປະມາຜຸຖະ
ຄວຕວຣະຍທີ່ ១៩ – ២០ ແຕ່ກີ່ມີຂໍ້ອັນເກຕວ່າ ໄມ່ປາກູ້ຫລັກຮູ້ນັ້ນຄົມກົດ
ນາເລີຍທ່ວັດເດຣວັດຕຸດໃນປະເທດພມ່າເລີຍ ຈາກຂໍ້ອັນນິຍຮູ້ນີ້ຈຶ່ງສັນນິຍຮູ້ນໄດ້
ວ່າ ເຮືອພຣະມາລີທີ່ແຕ່ງບື້ນໃນປະເທດພມ່ານັ້ນ ອາຈະເປັນພົງຈາກ
ວຽກງານສັ້ນໆ ທີ່ເຮືອວ່າ “ພຣະສູຕ່” ຈຶ່ງມີການໃຊ້ຄໍາວ່າ ປະມາລີສູຕ່
ເປັນລຳດັບຕ່ອມາ ດັ່ງທີ່ ເປົ້ອງ ຜ ນກຮ ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ “ພຣະມາລີສູຕ່ ນີ້
ນັ້ນວ່າເປັນເຮືອທີ່ມີສົຣິມົງຄລເຊ່່ນເດີວັນກັນເຮືອ ນາເວສສັນດັບກັກ....” ຈາກ

ແຫຼຸດຜົດທີ່ກ່າວມາຂ້າງຕົ້ນນັ້ນ ຈຶ່ງໄມ່ສາມາດທີ່ຈະສຽງປະວັດຄວາມເປັນມາຂອງ
ວຽກງານເຮົາມາລັບນີ້ມີແພ່ວ່າລາຍໃນປະເທດໄທມາຕົ້ງແຕ່ສົມຍ ໂນຮາລ
ເປັນເວລາຂ້ານານແລ້ວ ໂດຍປາກູ້ເປັນວຽກງານເບັງ ເປັນທສວດບັງ ທີ່
ເປັນວຽກງານນັ້ນ ຄື່ອ ປະມາລີຍ ຄໍາຫລວງ ເປັນພຣະນິພົນຫົວຂອງເຈົ້າພິທົຮ
ນາທີບົນຄາ ຈາກໄວ້ໃນສຸມດູບ່ອຍເປັນອັກຍ ໄທສັນຍ ກຽງຄຣີອູໝຍາຕອນປາລຍ
ແກະອີກເຮືອ ຄື່ອ ໄຕຮູມີພຣະວົງ ທີ່ພຣະນົມຮາຫາລີໄທຢໄດ້ທຽຮຮະນູໄວ້ໃນ
ກາດານມັສກາບານແພນກວ່າ “ໃນປາເລີຍກະກົມບັງ” ເທົ່າຈຳວ່າ ຄໍາວ່າ ປາເລີຍ
ກະ ນັ້ນ ອາຈ່ານຍິ່ງ ປະມາເລີຍກະທຣີອເຮືອພຣະມາລັບນັ້ນເອງ ສ່ວນທີ່ເປັນ
ບາທສວດນັ້ນຈະຖຸກກາໄວ້ໃນສຸມດູບ່ອຍບັງ ໃນໃນລານບັງ ດ້ວຍຕົວອັກຍຮອງ
ແຕ່ລະທ້ອງດື່ນ ເປັນອັກຍ ໄທບັງ ອັກຍຮຣມບັງ ກາຍາທີ່ໃຊ້ໃນກາງຈາກເປັນ
ກາຍາໄນຮາລ ແລະ ອັກຂຽວິຫຼື ກີ່ມີແນບໂບກາມ ເຊັ່ນ ໃນກາກໄດ້ມີກາງຈາກໄວ້ໃນ
ສຸມດູບ່ອຍດ້ວຍອັກຍຮອມທຣີອັກຍ ໄທທີ່ເຮີຍກວ່າ “ບຸດ” ແລະ ໄດ້ມີຜູ້
ປ່ວງຮັດເປັນອັກຍ ໄທແລ້ວເຮີຍກວ່າ “ພຣະມາລີຍຄໍາກາເພີ່” ໃນກາກອື່ນນີ້
ກາງຈາກດ້ວຍອັກຍຮຣມໄວ້ໃນໃນລານແລ້ວເຮີຍກວ່າ “ນາໄລຍໝື່ນ ນາໄລຍ
ແກນ” ສ່ວນທາງກາກເໜືອກີ່ມີກາງຈາກໄວ້ໃນໃນລານເຊັ່ນເດີວັນກັນທາງກາກ
ເປົ້ານ ແຕ່ເຮີຍກວ່າ “ລູກພຣະມາລີ”

ເຮືອພຣະມາລັບນັ້ນອາຈາຈະມີຄວາມແພ່ວ່າລາຍໃນປະເທດໄທ
ທີ່ກ່າວແລ້ວ ຍັງມີເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີໃນປະເທດໄກລ້ເຄີຍທີ່ນັ້ນຄື່ອ
ພຣະພຸຖະຄາສາ ເຊັ່ນ ພມ່າ ລາວ ແລະ ເບີນຮ ອິກດ້ວຍ ຂຶ່ອທີ່ໃຊ້ເຮີຍກີ່ມີຄວາມ

คล้ายกัน คือ ในประเทศไทยเรา เรียกว่า “เชียงมาเลเบี้ยວ” แปลว่า ก้าวยพระมาลัย (เชียง แปลว่า พระ, มาเล แปลว่า มาลัย, เบี้ยວ แปลว่า ก้าวย) ในประเทศไทย เราเรียกว่า “มาลัยมีน์ มาลัยแสน” เช่นเดียวกับทางภาคอีสานของไทย และประเทศไทยใช้ชื่อภาษาบาลีตามต้นฉบับตัวเขียนว่า “นาเลยุเทวตุเตราวดุ” เนื้อหาของพระมาลัยในแต่ละประเทศที่กล่าวมานั้นเป็นไปในทำนองเดียวกัน

สำนวนต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จะแตกต่างกันเพียงชื่อที่ใช้เรียก การใช้ถ้อยคำภาษาและรูปแบบของคำประพันธ์เท่านั้น แต่เก้าโครงของเรื่องขังเหมือนเดิม คือ กล่าวถึง นรก สวรรค์ นาป บุญ คุณ โทย และพระศรีอริยเมตไตรยโพธิสัตว์ เพื่อเป็นสื่อให้ผู้ฟัง หรือผู้อ่านได้เข้าใจถึงกรรมดี กรรมชั่ว ผลของกรรม การทำบุญ ทำทาน อนิสังส์ของการทำบุญ ทำทาน และการปฏิบัติเพื่อให้ได้เกิดในสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า พระศรีอริยเมตไตรยในอนาคตอิทธิพลของเรื่อง

เรื่องพระมาลัยมีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อความเชื่อของคนไทยในเรื่อง นรก สวรรค์ นาป บุญ คุณ โทย คือเชื่อว่า เมื่อทำบุญจะได้รับผลตอบแทนที่ไม่ดีถือตกนรก ถ้วนเมื่อทำบุญ ทำทานอันเป็นความดีก็จะได้รับผลตอบแทนที่ดี คือ ได้เข็นสวรรค์ เป็นต้น เช่นเดียวกับเรื่อง ไตรภูมิ พระร่วง แต่เรื่องพระมาลัยสามารถเข้าถึงชาวบ้านได้มากกว่า เพราะเรื่องพระมาลัยมีการนำมาสวดในงานพิธีต่างๆ เช่น พิธีแต่งงานตอนเจ้าบ่าวไปนอนฝ่าหอ และใช้สวดหน้าศพ นอกจากความเชื่อในเรื่องดังกล่าวแล้ว เรื่องพระมาลัยยังมีอิทธิพลต่อคนไทยในเรื่อง พระศรีอริย์ หรือพระศรี-

อาริยเมตไตรยเป็นอย่างมากอีกด้วย ความจริงแล้วเรื่องราวที่เกี่ยวกับพระศรีอาริย์นั้น ได้มีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกก่อนหน้าที่จะมีเรื่องพระมาลัยเกิดขึ้น คือ ปรากฏอยู่ในจักกวัดติสูตร หมวดทีมนิกาย ป้าภิกธรรมรคว่า “กินบุห้งหลาย เมื่อมนุษย์มีอายุขัย ๙๐,๐๐๐ ปี พระผู้มีพระภาคพระนามว่า เมตไตรย จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก พระองค์เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง โดยชอบ...” แต่ในพระไตรปิฎกไม่ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ในการทำบุญต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องพระมาลัยนั้นคงจะเกิดจากความคิดหรือจินตนาการของผู้ประพันธ์เอง เพื่อที่จะเบ่งเบนความคิดเดิมที่มุ่งทำบุญเพื่อให้ถึงพระนิพพานมาเป็นการมุ่งทำบุญเพื่อให้ได้เกิดในยุคพระศรีอริย แม้จะเข้าถึงพระนิพพานในภายหลัง ดังนั้น คนทั้งหลายจึงนิยมทำบุญกุศลตามที่เรื่องพระมาลัยได้กำหนดไว้ เช่น การฟังเทศน์มหาชาติอันประกอบด้วยคถา ๙,๐๐๐ ให้จบภายในหนึ่งวัน การฟังเทศน์มหาชาติจึงเป็นประหนึ่งว่า เรือที่นำคนที่ต้องการไปเกิดในยุคของพระศรีอริยให้ถึงฝั่งแหกถือเป็นประเพณีอันสำคัญอีกด้วย

พระอิทธิพลดังกล่าวมาจึงเป็นเหตุให้นิยมสร้างเป็นหนังสือໄว่ตามวัดต่าง ๆ เพื่ออุทิศผลบุญให้แก่ญาติที่ล่วงลับไป และด้วยเชื่อที่ว่าการกราบหนังสือพระมาลัย หรือสมุดพระมาลัย ก็เหมือนกับได้สร้างพระธรรมไว้ในพระพุทธศาสนาด้วย จะได้รับกุศลผลบุญเป็นอย่างมาก อนึ่งในหนังสือพระมาลัยทุกเล่มจะมีพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ไว้ต้อนดันของหนังสือด้วย ไม่แปลกที่คุณทั่วไปจะเรียกหนังสือพระมาลัยว่า “คัมภีร์พระมาลัย” (อ่านต่อฉบับหน้า)

ເສຍນໄກ້ລ່ານ

ຕອນ ແວະພຸກຄາຣ່າກົບຄວາມຮັກ

ອ. ຈິບຕີ

ໃນ ๑ ປີມີ ๑๒ ເດືອນ ໃນ ๑๒ ເດືອນນີ້ ຂາວໄທຢ່າງສ່ວນມາກໂດຍແພະ
ຫຼຸ່ມສາວທີ່ຈະເປັນກຳລັງຂອງແຜ່ນດີນ ຮູ້ຈັກກັນໃນເດືອນກຸມພາພັນນີ້ ແນ່ນອນ
ວັນທີ ๐๔ ກຸມພາພັນນີ້ ເປັນວັນແຫ່ງຄວາມຮັກ ເປັນວັນທີໜຸ່ມສາວໄດ້ນົມບອນສິ່ງຂອງ
ໃຫ້ກັນ ໄນວ່າຈະເປັນດອກໄຟ ທີ່ຮ້ອງວ່າ ສິ່ງຂອງຕ່າງ ຈະ ທີ່ນັ່ງບອກແສດງອອກຄື່ງ
ຄວາມຮັກ ຄໍາວ່າ ຮັກເປັນຄຳພູດທີ່ກ່າວກັນໂດຍຫົ່ວໄປ ແລະເປັນທີ່ຮັກກັນຍ່າງ
ກ້າວງວ່າງທີ່ເດີກເດີກທີ່ສາມາດພູດພາຍາຄານໄດ້ ຈົນລຶ່ງຄົນຫຣາ ຄວາມຮັກນີ້ມີ
ຫລາຍລັກນະ ເຊັ່ນ ຮັກຕານແອງ ຮັກເຖິ່ງພົ້ອງ ຮັກພ່ອແມ່ ຮັກຄູາຕົມິຕີ ຮັກແບນ
ຫຍາກັນຫຼູງ ຮັກປະເທດາດີ ໄນວ່າຈະເປັນຄວາມຮັກທີ່ເກີດຈາກຫຍຸ່ມທີ່ມີ
ຕ່ອຫຼູງສາວ ທີ່ເກີດຈາກແມ່ທີ່ມີຕ່ອລູກ ທີ່ເກີດຈາກຄວາມເປັນພື້ນອົງ ທີ່ເກີດຈາກ
ຄວາມເປັນເພື່ອນ ທີ່ເກີດຈາກຄວາມເປັນຜູ້ຮ່ວມງານ ເປັນຕົ້ນ ນີ້ກີ່ຄື່ອງຄວາມຮັກ ຄໍາວ່າ
“ຮັກ” ຖຸກຄົນທີ່ເກີດມາຈະຕ້ອນມີຄວາມຮັກກັນອູ່ທຸກຄົນ ຕັ້ງແຕ່ເກີດຈົນກະຮ້າທີ່
ສິ່ນເຊີພັລງ ແຕ່ຄວາມຮັກນີ້ມີຫລາຍແບນ ຫລາຍອ່າງອອກໄປ ຄວາມຮັກຈະ
ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ທາງວິຍຸ່ມາພົມຄື່ອງຄວາມຮູ້ສຶກ ຄວາມຮັກ ໄນມີເດີເກີນໄປ ທີ່ຮ້ອງ ດີ
ນ້ອຍໄປ ທຸກອ່າງຍູ່ທີ່ຫວ່າໃຈ ອູ່ທີ່ຄວາມຮູ້ສຶກ ມີແກ່ ຮັກ ທີ່ຮ້ອງ ໄນຮັກ ແກ່ນັ້ນ

ຄວາມຮັກຄື່ອງ ຄວາມຂອບ ຄວາມພຶ່ງພອໃຈ ຄວາມຈິງໃຈ ຄວາມປරາດນາ
ທີ່ ຄວາມຮັກ ຄວາມບຣິສຸທີ່ໃຈ ໂດຍໄມ້ຕ້ອງການສິ່ງຕອນແທນ ຄວາມຮັກໄລ່
ຄວາມຜູກພັນ ຄວາມໜ່ວງຫາ ຄວາມອາຫາຮ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ຄວາມໜ່ວງໃຫຍ່ ຄວາມໄສ່ໃຈ
ຄວາມຄືດລົງ ຄວາມອົບອຸ່ນ ຄວາມນຸ່ມນວລ ຄວາມອ່ອນໂຍນ ຄວາມອ່ອນແອ ຄວາມ
ອ່ອນໄຫວ ຄວາມສຸຂ ຄວາມເສີຍສະລະ

ຜູ້ທີ່ຈຸກຄວາມຮັກຄົວຈຳ ຈະຕ້ອງພົບກັບກິເລສ ๓ ຕັ້ນນີ້ ຄື່ອ ຮາຄະ
ໄທສະ ໂມນະ ເປັນແນ່ແກ້ ໃນທາງພຣະພູທສາສານານີ້ ດັນສ່ວນມາກນັກເຂົ້າໃຈ
ກັນວ່າ ພຣະພູທສາສານານີ້ປັບປຸງເສົາຄວາມຮັກ ແຕ່ຫາເປັນເຫັນນັ້ນໄຟ່ ໃນທາງ
ພຣະພູທສາສານານີ້ ແບ່ງຄວາມຮັກອອກເປັນ ๒ ຄື່ອ

๑. ເປັນະ ຄວາມຮັກທີ່ເກີດຈາກຄວາມໄຄ່ ຄວາມໂຮມແນຕິກ ເປັນຄວາມຮັກ
ແບນຫຍຸ່ມສາວທີ່ມີຕ່ອກັນ ຄວາມຮັກທີ່ປະກອບໄປດ້ວຍຮາຄະ ໄທສະ ແລະ ໂມນະ
ທີ່ຄວາມຮັກນີ້ ເກີດໄຟ່ ๒ ທາງຄື່ອງ ບຸປເພສັນນິວາສ ຄື່ອໝາຍກັບຫຼູງເຄຍອູ່
ໄວ່ມັກນັກກ່ອນ ພອເກີດໄໝ່ໜ້າຕົນນີ້ ສີໄດ້ຮັກກັນອີກປະກາດຫົ່ງ ກາຣຸແລ
ໜ້າຫຼ່ອໜ້າທີ່ກັນແລກກັນໃນປັງຈຸບັນຈຶ່ງທໍາໄຫ້ເກີດຄວາມຮັກ ແນ້ໝາຍຫຼູງຈະໄຟ່
ເກີດໃຫຍ່ຮ່ວມກັນໃນກາລັກກ່ອນກົດຕາມ ທີ່ກູ່ສາມາດຮັກກັນໄດ້ພະຍານ
ໜ້າພ່າລື້ອງແກ້ກັນແລກກັນຈຶ່ງກ່ອໄຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈແລກຄວາມຮັກຂຶ້ນ ປະກາດ
ນີ້

๒. ເມຕຕາ ຄວາມປරາດນາດີຫວັງຈະໄຫ້ຜູ້ອື່ນມີຄວາມສຸຂ ທີ່ເກີດຈາກ
ການດີຈານຂອງຜູ້ອື່ນທີ່ປະກຸງຕ່ອງເຮົາ ແລ້ວກີ່ຄືດຈະສ່ງເສຣິມເຫຼາ

ຄວາມຮັກທີ່ສອງນີ້ ຄວາມຮັກທີ່ປະກອບດ້ວຍເມຕຕານີ້ ເປັນຄວາມຮັກ
ທີ່ປະເສຣູແກ້ ຄວາມທີ່ຈະທໍາໄຫ້ເກີດມີກັບທຸກຄົນ ຈະທໍາໄຫ້ທຸກຄົນມີຄວາມສຸຂນີ້

ความสูงบ่อมเย็น และ ไม่เป็นกันอีกต่างหาก ถ้าหากความรักจำกัดอยู่แค่ต้นของและพวงพื้องเท่านั้น ก็จะมองคนอื่น เป็นศัตรู หรือเป็นคู่แข่ง เมื่อมองอย่างนี้ จิตก็จะประกอบด้วยความเกลียดชัง ความอาฆาตพยาบาท ความไม่พอใจเมื่อเขามากระทำในสิ่งที่มากระทบตัวเองหรือพวงพื้อง ก็จะต้องห้ามกัน แบ่งขันกัน ซึ่งดึงเด่นกัน ช่วงซึ่งอาจผลประโยชน์เพื่อตน และพวงพื้องของตนเอง ลิงกับทำลายผู้อื่นผู้ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมเกิดแก่เจ็บ ตายด้วยกัน ค่านิยมแบบวัตถุนิยมในปัจจุบันเป็นด้วยการสำคัญที่ทำลาย เกรื้อข่ายแห่งเมตตาให้ขาดสะบั้นลง เมื่อก่อนมองที่ “วัตถุ” เป็นสิ่งสำคัญว่า ความเป็นเพื่อนมนุษย์ ต่างก็ช่วงชิงแบ่งพื้นที่ทางธุรกิจ การงาน การเรียน ฯลฯ เพื่อผลทางวัตถุเงินทอง อำนาจความสามารถ จันได้ทำลาย ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แทนที่จะมองว่า เขาคือความต้องการชีวิตที่ดีเหมือนเรา เราคือสิทธิ์ที่จะแสดงหาสิ่งเดียว เพื่อนนำมาจุนเจือ ตัวเขาเอง เขายังต้องการความสุข ไม่ต้องการความทุกข์ เช่นเดียวกับเรา จะมีประโยชน์อะไรที่เราจะมาเกียดแคนหึงกัน เราหมายหันหน้าเข้าหากัน แบ่งปันความสุข ปิดเป้าความทุกข์ให้แก่กันและกันจะดีกว่า โดยอาศัยหลักแห่งเมตตาธรรม

โลกนี้คงสูงสุขถ้าหากทุกคนนี้มีความรัก และความรักนี้ต้องประกอบไปด้วยเมตตา ทุกคนบนโลกนี้จะเปี่ยมลึกไปด้วยความรักความเมตตาต่อกัน และทำให้ทุกคนบนโลกนี้ที่มีความรัก ก็จะเกิดสายใยคล้องใจ ทุกคนบนโลกนี้ ให้มีเมตตาต่อกัน โลกนี้ก็คงน่าอยู่น่าอาศัย เพราะมีเมตตาต่อกัน และ.....

กรรมได้ครกฯ

๑๘๖

กรรมตีแม

บทหัวข้อ

ในฐานะที่เราเกิดมาในดินแดนที่เป็นเมืองพุทธ เลื่อมไส้สร้างชาพระพุทธศาสนาเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตทั้งในทะเบียนบ้านและชีวิตจริง นับถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ที่รักลึกตราบถูกลมหายใจ เมื่อได้ศึกษาหลักธรรมทางพระพุทธศาสนามา ก็ย่อมเคยได้ยินพระพุทธพจน์ว่า “กมุนนา วตุตตี โลโก สัตว์โลกลอย่อมเป็นไปตามกรรม” หรือพระพุทธพจน์ ที่กันท่านนั่งว่า “กมุนสุสกา มาลว สตุตा กมุนทายาหา กมุโนยนี กมุนพนธุ กมุนปฏิสารณา กมุน สารุเต วิภชติ ยทิก หินปุปผีตตาย ดุกรรมณพ สัตว์ ทั้งหลาย มีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นกายภาพ มีกรรมเป็นมรดก มีกรรม เป็นกำเนิด มีกรรมเป็นผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งพิงอาศัย กรรมย่อม จำแนกสัตว์ เพื่อให้เลวและประณีต” ซึ่งเป็นธรรมดาวงชีวิตสรรพสัตว์ บนโลกใบนี้ หลายคนเกิดมาไม่สถานภาพทางด้านครอบครัว หรือมีรูปร่าง ลักษณะแตกต่างกันออกไป นั่นก็เป็นเพราะได้เคยสั่งสมกันมาในชาติปาง ก่อน อาจจะดี เลวทราม ประณีต แตกต่างกันออกไป หลายคนหลายท่าน อาจมีการผ่าฟันของล้างของคลา屋กันมาในอดีต จนมาถึงในภพนี้ที่ยัง สามารถผ่าฟันกันให้เจ็บปวดร้าวทั้งทางกายและทางใจ หรือลิงกับให้

สื้นชีวิตไปก็มี นั่นก็ เพราะชำนาญของเรื่องธรรมที่ยังจะไม่ได้มีการผูกจิต
อามาตรฐานทุกๆ ภาษาติไป

เรื่องของธรรมนี้ก็มีหลายชนิดด้วยกัน ทั้งธรรมชนิดที่ให้ผลในภาพ
นี้ ทั้งธรรมที่ให้ผลในภาพหน้าเป็นลำดับไป ในที่นี้จะยกถ้วนเรื่องของ
บุตรชายเศรษฐีคนหนึ่งผู้กระทำผิดต่อมารดาแม่เพียงเล็กน้อย กลับต้อง
เสวยกรรมในรกรเป็นเวลาช้านานเลยที่เดียว

ในสมัยนั้น ในการแห่งพระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ บุตรของ
เศรษฐีคนหนึ่งในเมืองพาราณสี นามว่ามิตรติวนทุกะ เป็นคนทุศิล ไม่มี
ศรัทธา ส่วนบิดามารดาของเขาก็เป็นโสดาบัน ในสมัยเมื่อบิดาของเขายายไป
จึงเข้าไปหามารดาแล้วกล่าวว่า แม่จ้า ผนจักทำการถือหายทางเรือ ขอแม่
อนุญาตด้วยนะครับ ฝ่ายมารดาของเขากลับกล่าวห้ามลูกกว่า ลูกรักอ่อน เจ้า
เป็นลูกน้อยกลอยใจคนเดียวของแม่ ในเรือนเรา ก็มีทรัพย์สินสูงมากออยู่
มากมาย ขึ้นชื่อว่ามหาสมุทรนั้นเต็มไปด้วยอันตรายนานัปประการ เจ้าอย่า
ไปเลย เขาไม่เชื่อฟัง จึงจะไปให้ได้ ขณะนั้น มารดาจึงวิงไปจับแขนเขาไว้
ฝ่ายบุตร ไม่ยอมจึงถลกมือของมารดา แล้วตีแม่ให้ล้มกองไปบนพื้นบ้าน ได้
โอกาสแล้วจึงวิงหนีไปขึ้นเรือซึ่งจะเดินทางไปท่ามกลางมหาสมุทรกับ
เหล่าพ่อค้าอื่นๆ เมื่อเรือแล่นออกจากท่าไปถึงกลางทะเล เรือได้หยุดชะงัก
ลง ไม่เคลื่อนไหว เพราะกำลังแห่งกรรมของนายมิตรติวนทุกะ จากนั้น
หัวหน้าเรือจึงคิดว่า เอ ! สงสัยจะมีคนมาภักดีในเรือนี กระมัง จึงให้คน
บนเรือทั้งหมดจับปลาเพื่อหาคนมาภักดี ฝ่ายนายมิตรติวนทุกะจับปลา
ได้ถึง ๓ ครั้งด้วยกัน พวกคนในเรือจึงจับนายมิตรติวนทุกะลงทะเลพร้อม

เรือ ๑ ลำ เข้าอยู่ไฟไปถึงเกาะแห่งหนึ่ง เห็นนครแห่งหนึ่งมี ๔ ประตูบน
เกาะนั้น ทว่าความจริงแล้ว เกาะแห่งนี้ได้นามว่าอุสสนธนร ก ซึ่งเป็น
สถานที่เสวยกรรมของเหล่าสัตว์ผู้เกิดในรกรเป็นอันมาก แต่นครนั้น
ปรากฏแก่นายมิตรติวนทุกะเสมือนนครที่ถูกประดับประดาสวยงามวิจิตร
ตระการตา เพราะกำลังแห่งกรรมคือการตีมารดาคนนั้นเอง เขายังคิดว่า เราจัก
เป็นพระราชาปักครองเมืองแห่งนี้ จึงเดินเข้าไปเห็นสัตว์นรกดูนั้น มีจักร
ล้านกมบครียะ ร้องคร่าครวญอยู่

ลำดับนั้น นายมิตรติวนทุกะเห็นจักรกมบครียะสัตว์นรกนั้น
เหมือนดอกปทุม เห็นเครื่องของจำฯ & อ่างบันอกเหมือนเครื่องประดับอก
เห็นโอลิทที่แหลกออกคุจจันทร์เครื่องลูบ ໄล และได้ยินเสียงคร่าครวญ
ประดุจเสียงเพลงที่ไพรีพระพริ้ง จึงเดินเข้าไปหาสัตว์นรกกล่าวว่า
ท่านบุรุษผู้เจริญ ขอท่านจงให้ดอกปทุมแก่พมເຄີດครับ ฝ่ายสัตว์นรกกล่าว
ว่า นี่ไม่ใช่ดอกปทุม มันเป็นจักรอันคมต่างหาก แต่นายมิตรติวนทุกะไม่เชื่อ
ขอร้องจะเอาถ่ายเดียว จนสัตว์นรกนั้นคิดว่า เห็นที่กรรมของเราจะสิ้นแล้ว
กระมัง สงสัยบุรุษคนนี้จะทำการตีมารดาเหมือนเราแน่แท้ จึงโยน
จักรเข้ากมบไปบนครียะของนายมิตรติวนทุกะ จักรอันคมก็บดกระหม่อม
ลงมาอยู่ กร้องโวยหวนคร่าครวญอยู่เป็นเวลาช้านาน จนหมัดกรรมแล้ว
ไม่เกิดอันไปตามยถากรรมของตน

เรื่องนี้มาในอรรถกถาจดหมายชาก ทสกนิบาต ถ้าท่านทั้งหลาย
ที่พิจารณาคุณดี ก็จะรู้ซึ้งถึงเรื่องของกรรมที่กระทำต่อผู้มีพระคุณ
ให้ยกโทษมาตราซึ่งถือว่าเป็นผู้มีพระคุณสูงสุดสำหรับบุตรธิดาแล้ว โซร้ำ

การทำกรรมเพียงเล็กน้อย ก็ย่อมนำกรรมอันหนักมาให้เสมอ ความจริงแล้ว แม้เพียงแต่การคิดไม่ดีก็เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่งแล้ว ฉะนั้น เราควรรู้จัก หลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ควรทำ หันมาทำแต่กรรมดี รำลึกถึงพระคุณของผู้มี พระคุณของบุพการีชนทั้งหลาย และทำตอบแทนคุณของท่านเหล่านี้ ด้วยใจอย่างแท้จริง โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ท่านจึงจะได้ชื่อว่าเป็นคนดีศรี พุทธศาสนา เพราะได้กระทำแล้วซึ่งความกตัญญูต่อท่าน เพราะว่าคนเรามีอ กेइมาแล้วย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะหลีกเลี่ยงกฎแห่งกรรม ให้กรรมเช่นใด ย่อมได้รับผลเช่นนั้น หรือบางสิ่งอาจนำมารสั่งผลกระทบซึ่งกับปัจจักร่วมที่เดียว ดังที่นักประชัญญาท่านได้ประพันธ์ทกถอนไว้ว่า

กรรม ดีครกอ

ปางบรรพ

ด ชั่วผลตามทัน

สังข

เกิด ตายมลายขึ้นร

หลักนลับ ได้ก้า

ด ชั่วกรทำไป

สังนัน ศันสนอง

ดาวดึงษ์สาร ๕๘

พระธรรมนำ

โดย... อิตตพุทธากุ

เจริญสุข สวัสดี ท่านพุทธบริษัทผู้ที่มีใจรักในการอ่านทั้งหลาย ปี เก่าผ่านไป ปีใหม่ก็มาถึงแล้ว ซึ่งปีนี้ก็เป็นปีชวดหรือเป็นปีหนูนั้นเอง เขา ว่ากันว่า คำว่า ชวด พังคูแล้วอาจไม่เป็นที่เจริญของใจหลาย ๆ คน บางคนอาจไม่ค่อยชอบเท่าไร แต่ถึงอย่างไรก็ตามจะชวดหรือไม่ชวดนั้น ขึ้นอยู่ที่ตัวเราทั้งนั้น ถ้าหากเราคิดดีทำดีไม่ต้องกลัวว่าจะไปชวดอะไร ทั้งนั้น บางคนพยายามทุกวิถีทางเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของตนเอง และไม่ เกยคิดว่าจะเป็นการไปเบียดเบียนคนอื่นหรือเปล่า เพราะ เขายังแก่การ กินของคนเองเป็นใหญ่กว่าความเดือดร้อนของคนอื่น คนเข่นนี้เขาจึง เรียกว่าคนเห็นแก่ตัว แต่ก็คนเราทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ต่างก็ต้องกิน ทั้งนี้ เพราะการกินเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย แต่ก็ต้องกิน ให้พอเพียงและจึงจะดี การที่กินเกินประมาณมากเกินไป ก็จะทำให้ เดือดร้อน ตื้นเปลือง เพราะไม่รู้จักประมาณในการกิน บุคคลผู้กินมากจน เกินประมาณ เมื่อไม่ได้กินหรือกินน้อยก็เกิดความเดือดร้อน ต้องหาเลี้ยง พนของอย่างลำบากยากเย็น จนกระทั่งทำนาป ทำความชั่วร้าย โงกิน เป็นต้น ดัวอย่างก็มีให้เห็นเป็นจำนวนมากแล้วในยุคสังคมปัจจุบัน เพราะ กันทำพากนี้เห็นการกินเป็นเรื่องใหญ่จึงกล้าที่จะทำการสิ่งที่ไม่ดีลงไป

ดาวดึงษ์สาร ๕๙

ถึงทำลงไปแล้วคนที่กลับเดือดร้อนจริงๆ ก็คือตัวของเขานั่นเอง บุคคลผู้พิจารณาครรครวณดูการกระทำการของตนว่าประพฤติไปในทางที่ถูกหรือผิด หากเห็นว่าผิดก็ปรับปรุงตัวเองเสียใหม่ โดยให้ตั้งอยู่ในคุณความดี บุคคลผู้พิจารณาเห็นโทษของตัวเองได้อย่างนึบบ้วห้าได้ยาก คนส่วนมากจะมุ่งแต่จ้องเอาความผิดของผู้อื่น เข้าทำผิดนิดหน่อยก็ว่าเขาไปต่างๆนานา โดยที่ไม่นองเห็นความดีของเขายังแม้แต่น้อยและคิดว่าตนนี้คือไปเสียทุกอย่าง โดยไม่เหลียวกับมาสำรวจตัวเองอย่างจริงจังไม่มีข้ออคติกับตัวเอง ดังสุภาษิตที่ว่า “**โทษของผู้อื่นมองเห็นชั่วนภูษา โทษของรามมองเห็นดังเดือนฟม**” ถ้าหากในสังคมมีคนจำพวกนี้อยู่เป็นจำนวนมากๆ ก็จะทำให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในสังคมอย่างแน่นอน เพราะจะนึบสังคมจะดีได้จะเกิดความสงบขึ้นได้นึบอยู่ที่การกระทำการของคนเราทั้งนั้น การทำให้สังคมมีความสงบสุขนั้นต้องมีความรักความสามัคคีให้แก่กันและกัน

บางคนปากก็บอกว่ารักกัน ๆ แต่จะรู้ได้อย่างไรว่าเขารักเราจริง คนเราที่พูดว่ารักกันเป็นห่วงกันอย่างโน้นอย่างนี้จะรู้ได้ว่ารักกันจริงก็ในเมื่อเกิดอันตรายขึ้นเท่านั้น เขาเหล่านั้นจะทำตามที่พูดหรือไม่ คนที่รักและเป็นห่วงจริงๆนั้น เวลาตกทุกข์ได้ยากหรือมีอันตรายก็จะเข้ามาช่วยเหลือ เพื่อจะให้พ้นจากความทุกข์และอันตรายนั้น ประมาณจะให้มีความสุข ทำให้เราเกิดกำลังใจขึ้นมา แต่ถ้าคนไม่รักกันจริง เวลาอยู่ดีมีสุข ก็ว่ารักกันเป็นห่วงอย่างโน้นอย่างนี้ เวลาไม่ทุกข์มีอันตรายขึ้นก็หายหน้าไปเลย นี่คือตัวตัดสินของคนเราว่าจะรักกันจริงมากเพียงใด

เพราะว่าคนเรานี้เห็นหน้ากัน แต่ไม่มีทางที่จะรู้ได้ว่าในใจของเขากำลังคิดอะไรอยู่ จึงต้องอาศัยการกระทำเป็นหลัก อีกอย่างคนเราจะพบกันนานๆ ได้นึนต้องมีความซื่อสัตย์ต่อกัน คำว่า คำสัตย์ นี้คือมีว่าจាតี่ดี แหล่งจริงไม่ยกข่ายแพร่ผันไปเป็นอย่างอื่น ประกอบด้วยประโยชน์ ที่บุคคลเมื่อประพฤติตามแล้วพบแต่ความสุข ที่ว่า คำสัตย์เป็นว่าจាតี่ไม่ตายนึน เพราะว่าคำสัตย์เป็นว่าจាតี่ที่ปราฏอยู่กับโลก โดยไม่เปลี่ยนแปลงหรือตายจากไปได้ถึงแม้ว่าผู้กล่าวจะตายไปแล้ว ดังเช่นกับพระคำรัสของพระพุทธเจ้าที่เรียกกันว่า พุทธพจน์นั้น ก็ไม่ตายไปจากโลกนี้ ยังคงปราฏอยู่ เพื่อประโยชน์เกื้อกูลและความสุขแก่สัตว์โลกต่อไป

จะนึนท่านพุทธบริษัททั้งหลายตามที่ท่านได้อ่านมาแล้วนี้คิดว่าคงเป็นข้อคิดเป็นข้อเตือนใจของท่านทั้งหลายไม่นากก็น้อย อันจะทำให้ท่านทั้งหลายมีกำลังใจ ในการทำความดีต่อไป เพื่อประโยชน์ของท่านและเพื่อประโยชน์ของสังคมอันจะก่อให้เกิดความสงบสุขตามมาในภายหลัง

พั กສາຍຕາດີວຍກາວຕຸນ

ກີຈັວຕິຫັ້ງໝາຍ໌ເກວຫ່າ ໄກສ່ວນທໍາໃຫ້ເປັນຄືໃຫ້ມື້ນານ້າງ້າ ນະຄຮັບ....

ຂອເຊີ່ມຜູ້ມືຈິຕຄຣັກຫາຮ່ວມບົງຈາກ

๑. ຂອເຊີ່ມຜູ້ມືຈິຕຄຣັກຫາຮ່ວມເປັນເຈົ້າກາພຄວາຍກັດຕາຫາ ແດ່
ພຣະກິກຊູ-ສາມແນຣ ເຮັນພຣະປຣີຍຕິຮຣມສໍານັກເຮັນວັດຕາວດິງໝໍາຮານ
ທຸກວັນ ດ່າກັດຕາຫາໃນກວາຍເພດ ຄຣັງລະປະມາລີ ۲,۰۰۰ ບາທ
ໂດຍຈອງເປັນເຈົ້າກາພໄດ້ທໍ່.....ພຣະມາສມຄັດີ ສຸກມຸນເມນີ້ ໂກຣ ۰۸-
۶۷۳۳-۷۴۰۴ ທີ່ອີບົງຈາກຝ່ານບັນຍື້ ວັດຕາວດິງໝໍາຮານ ເລີບທີ່ ۰۳۱-
۰-۰۳۴۰۲-۵ ອະນາກາຣກຽງໄທຢ ສາຫພຣະປິ່ນເກລ້າ

๒. ຂອເຊີ່ມເປັນເຈົ້າກາພສໍາຮ່າງຄາລາຍຮອບພຣະອຸໂບສດ ວັດຕາ
ດິງໝໍາຮານ ເພື່ອໄວ້ໃຫ້ປະກອບຄາສັນກິຈ ແລະນຳເພື່ອນຸ່ງໃນວັນສໍາຄັງ

๓. ຮ່ວມສົມກົບຖຸນມູລືນິທີເພື່ອກາຮືກຢາ ພຣະເທັພປຣີຍຕິວິຫານ
ສໍານັກເຮັນວັດຕາວດິງໝໍາຮານ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຄ່າອຸປະກຳກໍາເຮົາເຮັນ ການສອນ
ກໍາເໜ້າ ດ່າໄຟຟ້າ ດ່ານິຕຍກົດ ຄຽສອນແລະດ່າອາຫາຣ

ຂໍອບັນຍື້ ມູລືນິທີພຣະເທັພປຣີຍຕິວິຫານເພື່ອກາຮືກພຣະປຣີຕິ
ກາຮືກວັດຕາວດິງໝໍາຮານ ອະນາກາຣກຽງເທັພ ສາຫສາຍມສແກວ່
ເລີບທີ່ບັນຍື້ 152-4-47721-1

ຂອານີສົງສໍ່ການທີ່ທ່ານທັງໝາຍໄດ້ກຳໄວ້ ຈົດສັບດາລໃຫ້ທ່ານຈົງ
ປະສົບຄວາມຮ່ມເຢັນໃຕ້ຮ່ວມພຣະສັມມາສັນພູກທະເຈົ້ານິຮັນດັກກາລ